

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 9/2012 - 38 pàgines

Sessió ordinària del dia 7 de juny del 2012

El dia 7 de juny del 2012, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall, (nou hemicle), el M. I. Consell General, en sessió ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 34/2012, que és el següent:

Punt únic: Debat sobre l'orientació política global del Govern.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Mònica Bonell Tuset, Síndic General i Subsíndica General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sra. Olga Adellach Coma
M. I. Sr. Miquel Aleix Areny
M. I. Sr. Pere Altimir Pintat
M. I. Sr. Daniel Armengol Bosch
M. I. Sr. Gerard Barcia Duedra
M. I. Sr. Josep Anton Bardina Pau
M. I. Sr. Ladislau Baró Solà
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sra. Roser Bastida Areny
M. I. Sra. Mònica Bonell Tuset
M. I. Sra. Sílvia Eloïsa Bonet Perot
M. I. Sra. Sílvia Calvó Armengol
M. I. Sr. Carles Enseñat Reig
M. I. Sra. Sofia Garrallà Tomàs
M. I. Sra. Olga Gelabert Fàbrega
M. I. Sra. Rosa Gili Casals

M. I. Sra. Mariona González Reolit
M. I. Sra. Celine Mandicó Garcia
M. I. Sra. Meritxell Mateu Pi
M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora
M. I. Sr. Xavier Montané Atero.
M. I. Sr. Pere Obiols Mogio
M. I. Sra. Patrícia Riberaygua Marme
M. I. Sr. David Rios Rius
M. I. Sra. Sílvia Riva González
M. I. Sr. Martí Salvans Abetlla
M. I. Sr. Aleix Varela González

El M. I. Sr. Síndic General ha excusat l'absència de la M. I. Sra. Meritxell Verdú Marquilló.

També hi és present el M. I. Sr. Antoni Martí Petit, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Jordi Cinca Mateos, Ministre de Finances i Funció Pública; Jordi Alcobé Font, Ministre d'Economia i Territori; Gilbert Saboya Sunyé, Ministre d'Afers Exteriors; Marc Vila Amigó, Ministre de Justícia i Interior; Cristina Rodríguez Galan, Ministra de Salut i Benestar; Roser Suñé Pascuet, Ministra d'Educació i Joventut; Francesc Camp Torres, Ministre de Turisme i Medi Ambient i Sr. Albert Esteve García, Ministre de Cultura.

Assisteix també a la sessió el Sr. Josep Hinojosa Besolí, secretari general del Consell General.

(El M. I. Sr. David Rios Rius, secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 10.00h)

El Sr. síndic general:

Bé, passem, doncs, a la intervenció del Sr. cap de Govern.

Voldria recordar-los-hi que s'utilitza la tribuna d'oradors en totes les intervencions.

El Sr. cap de Govern intervindrà ara sense limitació de temps, i acte seguit del seu discurs suspendrem la sessió fins demà dia 8 de juny a les 10.00h del matí, moment en què iniciarem el debat amb la intervenció dels grups parlamentaris.

Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Molt Il·lustre Senyor Síndic,

Molt Il·lustre Senyora Subsíndica,

Molt Il·lustres Senyores Conselleres i Senyors Consellers Generals,

Poc més d'un any després de la meva investidura, comparec davant d'aquesta Cambra per iniciar el debat sobre l'orientació política del Govern. No esperin de mi una intervenció plena de formulismes i de citacions, perquè són luxes que la situació actual no permet. Estem, -i ho diré sense embuts-, en el pitjor moment econòmic de la nostra història contemporània: a un model de creixement i desenvolupament absolutament esgotat i a la necessitat de dur a terme reformes profundes i també complexes, s'hi suma un estat crític de les finances públiques i un entorn europeu-especialment pel que fa als nostres veïns del sud-est en una profunda recessió.

En aquest primer any de govern no hem maquillat mai la duresa de la situació i no hem amagat mai el cap sota l'ala a l'hora de prendre les decisions necessàries, per dures i desgastants que fossin. Avui hem de fer balanç de la feina feta en aquest any i projectar la feina, -la molta feina- que farem en els propers mesos. Però no només la situació és tan dura i difícil que requereix d'un compromís de tots, dins i fora d'aquesta Cambra, simplement per tirar endavant Andorra. El Govern renova aquest compromís en totes i cadascuna de les decisions que pren. Aquest compromís el renovo jo avui aquí: del que es tracta, senyores i senyors consellers, és de creure en Andorra.

Creure en Andorra comença per creure sobretot en la seva gent, per creure sobretot en les persones. No ens podem permetre el luxe, -ara menys que mai-, de fer una política allunyada de la gent, de comportar-nos com a tecnòcrates, de fiar-ho tot a les grans reformes estructurals, -que són necessàries, sí; inajornables, també- però que no ens poden fer perdre de vista la realitat més immediata.

I d'entre totes les realitats immediates la que més preocupa al Govern, la que més ens treu la son, és la pèrdua continuada de llocs de treball. El nombre creixent d'aturats inscrits al Servei d'Ocupació -que ja ha superat el miler- seguirà augmentant en els propers mesos. No ens enganyem: seguirà augmentant de manera dramàtica. Perquè no hi ha solucions immediates i ningú -ningú- té una vareta màgica per arreglar-ho tot, del dia a l'endemà. Per això des que vam arribar al Govern una de les nostres prioritats va ser treballar en un pla de foment de l'ocupació per a persones aturades. Tal com va explicar el ministre de Justícia i Interior en el moment de la presentació del pla, el Govern acabarà destinant un milió d'euros per a la contractació de 160 persones aturades que estan realitzant o realitzaran en breu diverses tasques al servei de l'administració de l'Estat, l'administració de Justícia, els comuns i les societats públiques i parapúbliques. Sabem que aquesta no és la sortida i ens agradaria poder donar feina a molta més gent, però és una manera, al nostre entendre, eficaç i directa de pal·liar part del mal que la pèrdua de llocs de treball està fent en la nostra societat. I de pal·liar-ho dignificant, en la mesura del possible, la vida de les persones aturades. Res és tan desmoralitzant com buscar feina i no trobar-ne.

El Govern té clar que la manca de llocs de treball no millorarà en un futur immediat. Per això estem disposats a impulsar -en el proper pressupost- nous programes de foment de l'ocupació que donin feina a persones aturades, tant en el sector públic com el privat.

Si algú es pensa que aquest Govern tractarà les persones aturades com una simple xifra, com una variable macroeconòmica més, s'equivoca. Hem fet grans esforços -i els seguirem fent- per alleujar en la mesura del possible les penúries d'aquells que ho passen malament. Mentre treballem per dissenyar un nou futur per al nostre país, mentre fem les grans reformes estructurals, no ens oblidem de les persones i del seu dia a dia. Per això hem augmentat la partida d'ajudes socials de 17 a 24 milions d'euros. Una partida que ja ha crescut més d'un 500% des del 2007 i de la qual se'n beneficien més de 13.000 persones. En el futur caldrà anar ajustant els criteris per atorgar aquestes ajudes i redimensionant els serveis amb l'objectiu que rebin més aquells que més ho necessiten. No per retallar, sinó per distribuir millor. I també amb l'ànim de coordinar, evitar duplicitats i abusos i així poder arribar a més persones.

Aquest Govern creu en les persones. I no està sol. Les conselleres i els consellers demòcrates l'acompanyen en aquesta missió. Un bon exemple és la Llei de serveis socials i socio-sanitaris en què està treballant el Grup Parlamentari Demòcrata. Aquesta

Llei haurà de definir i ordenar tota l'oferta de serveis socials de què disposa el nostre Estat. Amb aquesta Llei s'evidenciarà, com també s'evidencia amb el pressupost del Govern, que el tòpic que diu que Andorra no és un país social és mentida. La sensibilitat social de l'Estat andorrà està més que demostrada. I en temps de crisi encara més: les partides destinades a inversió han patit retallades molt significatives, mentre que la despesa social no ha parat d'augmentar. No li fem cap favor al nostre país quan volem caricaturitzar-lo com si fos un infern social. Aquest estereotip no és just ni respon a la realitat que gestionen el Govern i també els comuns.

Senyores conselleres i senyors consellers, els deia fa un moment que ha augmentat molt significativament la despesa social del Govern; com també caldrà -en parlaré en detall més endavant- revisar el nostre sistema de seguretat social i de salut pública. Sota cap circumstància permetrem que la contenció i l'estalvi posin en risc allò que considerem essencial. I més essencial que els serveis socials -tan essencial com la salut pública- és un sistema educatiu de qualitat a l'abast de tothom. L'educació és el patrimoni dels que no tenen patrimoni; i fins i tot en el cas d'aquells que tenen patrimoni, l'educació és la part més important: perquè ni es perd, ni es devalua. És per aquesta raó que el Govern manté -com no podria ser d'altra forma- el seu compromís amb una educació de qualitat basada en la presència i col·laboració dels tres sistemes educatius.

M'agradaria, també, destacar la gran tasca que s'ha fet -i que es continuarà fent- al tomb del Pla estratègic de renovació i millora del sistema educatiu andorrà; un sistema del qual l'any vinent celebrarem el 30è aniversari. El Pla Estratègic ha de dotar les nostres escoles de les eines que permetin seguir avançant en la construcció d'un sistema educatiu modern i eficaç, sobretot, capaç, també, de donar resposta a una societat complexa i a una societat també canviant.

Continuarem invertint en educació i en escoles i construirem i ampliarem aquelles que encara estan pendents, com les escoles de Canillo i l'ampliació del Centre de Primera Ensenyança d'Ordino.

Més enllà de la convivència dels tres sistemes educatius i de les millores a l'Escola Andorrana; no podem tancar els ulls davant un problema creixent relacionat directament amb l'educació: estic parlant dels joves d'entre 16 i 18 anys que deixen l'escolaritat obligatòria sense haver obtingut les certificacions de segona ensenyança i que es troben en una situació de precarietat: perquè ni podem ni poden continuar els seus estudis ni tampoc troben feina. La fràgil situació d'aquest col·lectiu debilita tota la nostra societat. Per això el Ministeri d'Educació vol treballar en projectes

professionalitzadors que donin preparació a aquests joves i els ajudin a recuperar la confiança. I com a primer pas, es planteja l'ampliació de l'aula taller. Perquè deixar aquests joves de banda i tancar els ulls als problemes, només servirà per agreujar-los encara més.

Ho reiteraré: no li fem cap favor als ciutadans quan dibuixem la realitat amb estereotips i llocs comuns: Andorra no és un infern social. Andorra és un Estat amb una profunda vocació social, governat ara per un Govern que fa de la igualtat d'oportunitats un dels eixos centrals de la seva política.

Evidentment, hi ha coses per millorar en aquest àmbit, com també hi ha necessitat d'una bona gestió. Precisament això és el primer que vam fer tant bon punt va començar la legislatura: enviar al Consell un projecte de llei de reforma de la Seguretat Social per donar cobertura als aturats, ampliar la cobertura dels estudiants i rebaixar la cotització dels autònoms. Ho vam fer, en definitiva, per ajudar a aquelles persones que més pateixen la crisi i per corregir algunes deficiències de la Llei, d'una Llei aprovada el 2008. I deixin-m'ho dir: durant massa temps a Andorra hi ha hagut reticències a canviar i corregir lleis que feia poc temps que estaven en vigor. Això aquest Govern no ho farà i esmenarà i corregirà totes les lleis que calgui, encara que hagin estat aprovades recentment i/o que hagin estat aprovades per assentiment. Perquè massa sovint les víctimes de la inoperància política, de la inoperància dels polítics, són les persones, i nosaltres, ho torno a dir, creiem en les persones.

Amb aquest mateix esperit vam impulsar, des del Ministeri de Justícia i Interior, la modificació de la Llei qualificada de matrimoni, per agilitzar l'adopció de mesures provisionals amb caràcter previ o durant les separacions matrimonials i divorcis. L'ús del domicili familiar, la custòdia dels fills, el pagament de pensions alimentàries... són, tots ells, aspectes delicats, i encara més en el decurs d'una profunda crisi econòmica. Ho he dit abans: les grans reformes no ens distrauran de fer els canvis i adoptar les mesures que millorin el dia a dia de molts conciutadans. Mesures com mantenir la congelació dels lloguers, aprovada pel Govern i per aquesta Cambra a finals del 2008 i mantinguda al llarg d'aquests anys.

L'urgent no ens pot distreure del que és important i els drets i la dignitat de les persones no poden ser menystinguts en nom de la necessitat de concentrar esforços en les grans reformes necessàries, en les grans reformes estructurals. El Govern no vol oblidar el dia a dia de les persones, ni les reclamacions històriques que cal atendre; com és el cas de disposar d'un cementiri multiconfessional al nostre país. Actualment hi ha centenars de ciutadans -cada cop més- que no són catòlics i molt d'ells no es poden

enterrar al nostre país, que també és el seu. Com s'entén la dignitat humana en un país que nega el dret a enterrar-s'hi part dels seus ciutadans? Reitero que l'urgent no ens farà perdre de vista l'important i qüestions com aquesta -en la qual posarem fil a l'agulla en els propers mesos- són també qüestions d'una importància cabdal.

Senyores conselleres i senyors consellers, creure en les persones és també creure en l'economia productiva. Estem aquí perquè creiem en la gent d'Andorra i en el seu teixit productiu, perquè creiem en la capacitat dels andorrans per aixecar Andorra altra vegada. Però també som conscients que, mentre la recuperació econòmica no arriba, mentre les grans reformes estructurals no comencen a donar fruits, cal ajudar -en la mesura del possible- el teixit productiu del nostre país.

Des que vam arribar al Govern hem impulsat ja dues modificacions de la llei del sòl: la primera aprovada l'estiu passat i la segona actualment en curs. I ho hem fet perquè el sector de la construcció no tornarà mai més a viure auges com fa anys... No. Sabem que aquells moments no tornaran mai, i els empresaris del sector també ho saben. L'objectiu d'aquelles modificacions i de les que s'estan treballant actualment és possibilitar certa activitat en un sector del qual en depenen moltes famílies al nostre país. I ho fem amb mesures mai utilitzades fins ara com la condonació de la cessió obligatòria en sòl urbà consolidat o la possibilitat de construir certs tipus d'edificacions sense pla parcial i sense autorització prèvia. Aquestes modificacions de la Llei del sòl són, a més, una prova de la capacitat de reacció d'aquest Govern i de la majoria parlamentària que li dona suport.

També amb l'objectiu de facilitar i no imposar càrregues excessives, vam impulsar i aquesta Cambra va aprovar un augment dels llinars màxims per acollir-se a la comptabilitat simplificada. Perquè creure en l'economia productiva és creure en el petit i mitjà empresari i no imposar-li més càrregues i gravàmens dels que dicta el sentit comú. Facilitar els tràmits administratius és una de les prioritats d'aquest Govern i aquest mateix mes aprovarem una modificació del procediment d'obertures comercials, treballant conjuntament amb els comuns. Amb el mecanisme de la declaració responsable es permetrà l'obertura de locals comercials amb zero dies d'espera.

Per això també vam modificar les lleis de tributació directa, per introduir algunes exempcions que evitessin penalitzar l'economia productiva. Aquest era l'objectiu del Ministeri de Finances quan va impulsar una reforma que apropés més les lleis a la realitat econòmica d'Andorra i que alhora garantís l'homologació del nostre sistema fiscal. I els fets així ho han demostrat: les lleis estan aprovades i en vigor

i la comunitat internacional reconeix la nostra tributació directa com a plenament homologable. I tot això ho hem fet minimitzant el seu impacte sobre l'economia. No podem oblidar que la fiscalitat no és un objectiu per ella mateixa, sinó que és una eina de política econòmica i també és una eina de política social. Per tant, no es pot legislar donant l'esquena a la realitat o copiant mimèticament allò que s'aplica a realitats diferents al nostre entorn.

Senyores i senyors consellers, aquest Govern ha fet seva la bandera de les grans reformes: ha parlat d'obertura, de diversificació i de canvi radical del nostre model de creixement. També en parlaré jo avui, però el llegir no ens pot fer perdre l'escriure. I els sectors tradicionals del nostre país -que també veuran millorada la seva competitivitat amb l'obertura- són els que, ara per ara, aguantaran l'economia andorrana enmig de la tempesta. Per això no estalviarem esforços per ajudar i potenciar encara més els nostres sectors tradicionals, especialment el turisme i el comerç, dels quals hi viuen moltes persones.

En l'elaboració del pressupost 2012, la partida destinada a Turisme -bàsicament a promoció- va passar de 8 a 14 milions d'euros. Aquest increment ens ha permès reforçar la nostra presència en els mercats que ens aporten més visitants i a la vegada la nostra imatge de país que disposa d'una àmplia oferta turística. Tots els esforços que hem dut a terme aquest primer any de legislatura, ens haurien de permetre aturar la davallada de visitants dels darrers anys, repte d'altra part complicadíssim quan presenciem dia rere dia la degradació del poder adquisitiu dels nostres estats veïns.

Cal redefinir la presència d'Andorra en els mercats potencials, propers i també llunyans, passant d'unes oficines de turisme que ja han esgotat el seu recorregut a un model més orientat a l'acció comercial i el contacte directe amb els principals agents del sector en cada país. Ho hem començat a fer i seguirem en aquesta línia, especialment en mercats emergents com Rússia, Polònia, Israel o la Xina. En paral·lel, s'està treballant per posicionar Andorra en el calendari d'esdeveniment esportius de ressò internacional, com l'esquí a l'hivern o les competicions ciclistes a l'estiu. Justament, entre aquest any i el vinent veurà la llum el carril bici que unirà la frontera hispanoandorrana amb el quilòmetre zero, entre Andorra la Vella i Escaldes. I, a la vegada, s'estan potenciant elements diferenciadors i genuïns de l'oferta d'esport i oci: com l'Andorra Ultra Trail i les triatlons de muntanya. Tot això unit a una diversificació del sector, exemplificada per la modificació de la Llei d'allotjaments turístics que actualment està a tràmit en aquest Consell General. L'impuls del turisme rural, fins ara pràcticament inexistent al nostre país,

vindrà a complementar i a millorar una oferta turística que s'ha de basar en l'excel·lència.

A Andorra li cal una nova estratègia turística. Per això, sense perdre de vista el dia a dia i el suport a la nostra principal indústria, el ministeri està treballant també en la definició d'una nova estratègia. En aquest sentit, els estudis de mercat que llençarem aquest estiu en diferents mercats europeus ens permetran saber quins són els segments prioritaris per a què Andorra pugui tenir més visitants en els propers anys. Els resultats ens ajudaran a orientar la nova estratègia que, de ben segur, haurà de passar per una millora de la qualitat i la tan esperada revisió de la classificació hotelera.

El gran canvi en la política turística és que aquest Govern ha començat a quantificar: Fixa objectius, els explica i posteriorment avalua el resultat. Això és un element de professionalitat i transparència en la gestió. I ara estem parlant de turisme, però aquesta manera de fer ha impregnat tota l'acció de Govern. Fem un diagnòstic clar, ens marquem objectius realistes, els fem públics, els calendaritzem i n'avaluem els resultats. Ho hem fet en turisme, ho hem fet en finances, ho hem fet en economia, ho hem fet en relacions exteriors i en totes les àrees d'actuació del Govern. Això sí que és una altra manera de fer política.

Senyores conselleres i senyors consellers generals, he parlat de turisme i parlaré també de comerç. Poc després de prendre possessió dels càrrecs, el Govern va impulsar una modificació dels horaris comercials: no pas per obligar els comerços a obrir durant més hores, sinó per donar-los la possibilitat de fer-ho. Perquè el nostre Estat és un Estat social, però també és un Estat amb profundes arrels de llibertat, i nosaltres partim de la premissa que ningú sabrà millor que el comerciant, que el botiguer, quantes hores li convé tenir oberta la botiga, i per aquest motiu, com més llibertat d'horaris tingui, millor, perquè tindrà més possibilitats de crear activitat i llocs de treball. I això no ens fa perdre de vista la necessària conciliació de la vida laboral i familiar dels treballadors del comerç, però els drets dels treballadors es garanteixen regulant horaris de treball, no horaris d'obertura dels comerços.

És per això que no tindria sentit adoptar mesures concretes d'impuls de l'economia productiva sense una reforma del mercat de treball. En això, el Govern també té la sort de comptar amb la feina del Grup Parlamentari Demòcrata, que està treballant en una modificació del marc de relacions laborals.

Els objectius d'aquesta modificació són diversos i -a l'espera que les conselleres i els consellers demòcrates els detallin- en faré un breu comentari: en primer lloc es tracta d'afavorir la creació de nous llocs de treball, flexibilitzant la contractació. I aquí

cal que tots plegats diguem la veritat i no tornem a alimentar alguns tòpics sobre el nostre país: el mercat de treball andorrà no és un mercat flexible.

De fet, el mercat de treball andorrà és, avui per avui, dels més rígids d'Europa. I del que es tracta és de facilitar les coses a aquells que tenen potencial per crear nous llocs de treball. Per això es preveu, entre d'altres mesures, crear noves figures de contractació com els contractes a temps parcial o les substitucions temporals. Ni el Govern ni la majoria que li dona suport defensaran que una flexibilització del mercat laboral es tradueixi en un gran augment de llocs de treball. No, per si sola, la flexibilització no portarà aquestes conseqüències. Però la flexibilització ens posarà en una bona situació de competir quan el cicle econòmic comenci a remuntar. Amb aquesta reforma facilitarem que es creïn nous llocs de treball quan l'economia recuperi la seva capacitat de poder-los crear. I que siguin llocs de treball sostenibles i competitius.

Una reforma, la de la flexibilització, que anirà acompanyada d'una millor regulació... d'una millor regulació dels drets sindicals i de -per primera vegada- la regulació del dret de vaga. L'objectiu és potenciar la negociació col·lectiva i afavorir que els empresaris tinguin interlocutors representatius entre els seus treballadors. És en aquest escenari en el que els treballadors podran fer valdre els seus drets. I parlo sobretot... i parlo sobretot dels treballadors del sector privat, que avui per avui pateixen d'una infrarepresentació sindical. Aquest Govern creu que seria molt beneficiós per als treballadors i per al bon rumb del diàleg social que tots els sectors de l'economia disposessin d'uns sindicats veritablement representatius.

I per tancar el cercle del mercat laboral, en el context de la reforma del marc de relacions laborals, ens caldrà intensificar les polítiques de formació i donar un nou impuls al Servei d'Ocupació, dotant-lo de més recursos i agilitant els procediments.

Hem de fer el possible per tal que el Servei d'Ocupació esdevingui l'eina central d'intermediació i gestió del mercat de treball, la qual cosa requereix d'un esforç públic però també de la col·laboració d'empresaris i treballadors, en la línia del que ja s'ha començat a posar en marxa en el decurs del present any.

Són totes aquestes mesures molt concretes, sí, que per si soles no portaran la solució als grans reptes que té plantejats el Principat d'Andorra. Però si cadascuna d'aquestes mesures ajuda a salvar una, dues o tres empreses, a mantenir una vintena de llocs de treball, a alleujar la situació d'algunes famílies; aleshores ja els podem donar com satisfets. La grandesa de la política en aquest país és que ens

permet actuar posant noms a les persones, més enllà de les fredes xifres macroeconòmiques.

Senyores conselleres i senyors consellers, he volgut dedicar els primers minuts de la meua intervenció a explicar aquelles mesures que hem implementat i que implementarem per pal·liar els efectes de la crisi sobre les persones i sobre el teixit productiu i per incentivar en la mesura del possible la recuperació. Però no podem perdre de vista el que he dit fa uns moments: un dels elements que agreugen el nostre escenari és un estat crític... un estat crític de les finances públiques. No podem oblidar que aquesta crisi, a Andorra i arreu, ve precedida per un període d'endeutament creixent, tan públic com privat, i que no sortirem de la crisi per la via de més despesa que generi més endeutament. No només no en sortirem, sinó que empitjorarem, i molt, la situació. Creure en Andorra és avui també creure en un Estat sostenible.

Hem augmentat, ho he dit abans, les partides destinades a prestacions socials, no hem aplicat retallades en educació, hem previst exempcions fiscals per no ofegar l'economia productiva i hem introduït canvis a la Seguretat Social per ampliar la cobertura de determinats col·lectius i corregir situacions de clara inequitat. Hem fet i farem tot el que calgui per evitar que la contenció de la despesa toqui... -aquesta contenció- toqui el moll de l'os del nostre Estat del benestar. Però no sortirem d'aquesta crisi per la via de més endeutament i més despesa pública. Perquè no hi ha marge per endeutar-nos més. I aquest Govern, amb més o menys encert, té la virtut d'abordar els problemes de cara i de no amagar el cap sota l'ala. I no practicarem la política del qui dia passa, any empeny. No estem aquí per fer això i si ens veiéssim forçats a fer-ho, abans marxaríem a casa.

D'aquesta crisi no en sortirem endeutant-nos més i confiant cegament en l'efecte multiplicador de la despesa pública. I això no vol dir que amb mesures d'austeritat ja n'hi hagi prou. No. Tampoc n'hi ha prou. El rigor sense creixement no és suficient, però el creixement sense rigor és del tot inviable. D'aquesta crisi en sortirem potenciant els nostres avantatges competitius: en sortirem reformulant Andorra i posant-la en situació de competir. I això passa per perseverar en el camí de l'homologació, la transparència i la cooperació; però també passa per potenciar allò que ens fa únics i que ens permet competir amb els altres.

Permetin-me, senyores i senyors consellers, que els demani que pensin en quins avantatges competitius té Andorra: poden pensar en una fiscalitat reduïda, en els segles de pau i estabilitat institucional, en la seguretat ciutadana, en la qualitat de vida, en la concentració del comerç i serveis turístics en un espai reduït, en les nostres magnífiques estacions d'esquí, en el nostre medi ambient... de ben segur

que se'ns en acudirien molts més, però tots ells, tots, estan estretament vinculats amb la sobirania. Si Andorra no fos sobirana, li seria molt difícil, sinó impossible, diferenciar-se d'altres valls dels Pirineus. I la sobirania és avui, sobretot, una qüestió vinculada a les finances públiques.

Es pot ser sobirà sense tenir moneda pròpia, es pot ser sobirà sense tenir exèrcit -nosaltres en som una bona prova-, es pot ser sobirà fins i tot sense tenir un seient a l'ONU. Però quan el deute d'un país supera la seva capacitat de retornar-lo, qualsevol apel·lació a la sobirania es converteix en un brindis al sol. A Europa tenim nombroses proves d'això que dic. Si permetéssim que l'Estat continués endeutant-se més enllà de la sostenibilitat necessària, perdriem la sobirania que hem estat capaços de mantenir intacta durant segles. I nosaltres no ho permetrem.

El nostre objectiu continua sent arribar a l'equilibri pressupostari en els comptes del 2012... perdó, del 2015 i, a partir d'aquell moment, anar amortitzant el deute fins a situar l'endeutament de l'Estat dins d'uns límits raonables i assumibles. I això no és fruit d'aplicar un manual de macroeconomia, sinó simplement de fer servir el sentit comú.

A finals d'aquest 2012, una vegada pagades les dues grans obres que s'acabaran aquest any: el Túnel dels Dos Valires i el Túnel de la Tàpia a Sant Julià, el Govern deurà prop de 1.000 milions d'euros, el que equival a 15.000 euros per habitant. Aquestes xifres parlen per si soles i no tenim més marge d'endeutament. El que sí que tenim és marge d'eficiència i de millor gestió en molts àmbits. Per això aquest Govern ha estat el primer a agafar decisions valentes per començar a revertir la despesa creixent de l'Administració pública. La contenció de la despesa salarial de l'Administració i la revisió a la baixa de les tarifes de responsabilitat de la Seguretat Social són dues mostres de l'orientació política del Govern en aquest sentit. Dues mostres de per on aniran dues de les grans reformes que volem dur a terme en els propers mesos i que confiem a tenir enllestides abans de finals d'any: la reforma de la Funció Pública i la reforma de la Seguretat Social. Ni en un cas ni en l'altre no ens deixarem guiar per mesquins càlculs de tàctica política.

En el primer cas es fa necessari, imprescindible, arribar a un equilibri: entre la necessitat d'una administració moderna, amb mitjans suficients i preparada per afrontar els gran reptes que té plantejats i, a la vegada, una administració sostenible, assumible per les finances públiques del nostre país. Però una administració moderna no ha de ser intensiva contínuament en personal, sinó en talent i mitjans. Per això acabem de llençar un pla de modernització informàtica de l'administració, un punt clau per disposar d'una administració adaptada

a la realitat i poder seguir avançant en l'administració on-line.

Senyors consellers i senyores conselleres a l'hora d'assolir l'objectiu d'una administració sostenible no ens tremolaran les cames. Tampoc en això amagarem el cap sota l'ala. Aquest Govern ha estat el primer -el primer i l'únic- a parlar sense embuts dels problemes que tenim amb les jubilacions dels funcionaris. Fa dècades que l'Estat va adquirir el compromís de complementar les pensions de jubilació dels treballadors de l'Administració general fins a un 70% del darrer salari, un complement que encara va més enllà en el cas d'alguns cossos especials. I en cap cas, en cap no s'ha proveït ni un sol euro per fer front a aquests complements de pensió. Uns compromisos que a data d'avui ascendeixen a 279 milions d'euros, dels quals no n'hi ha ni un de previst. Uns compromisos que, un cop provisionats els 279 milions, encara requeririen una aportació d'uns 15 milions d'euros cada any.

Convindran amb mi, senyores conselleres i senyors consellers generals, que alguna cosa cal fer al respecte. Tots els que avui ens trobem en aquesta Cambra hem estat al Govern o, d'una manera o d'una altra, hem donat suport a la majoria governamental. Per tant, tots tenim la nostra part de responsabilitat i, sobretot, tots tenim l'obligació d'abordar aquest problema de cara i de no fugir d'estudi ni un minut més. Nosaltres no amagarem el cap sota l'ala. Per primera vegada, el Govern afrontarà de cara aquest problema que és greu... que és molt greu.

L'actual sistema de complements de pensions dels treballadors públics és insostenible i el Govern actuarà en conseqüència. Un cop disposem dels informes jurídics pertinents, ens asseurem amb els representants dels treballadors de l'Administració per analitzar una proposta de solució d'aquest greu problema.

Però la necessària contenció no ens ha de fer perdre de vista l'objectiu de tenir una Administració pública amb treballadors especialitzats i qualificats. És per això que parlava d'un delicat equilibri, perquè si bé d'una banda cal contenir la despesa corrent del sector públic, de l'altra cal vigilar per no escanyar l'Administració, retribuir adequadament la responsabilitat dels càrrecs i evitar una fugida de talent cap al sector privat. No es tracta d'aplicar austeritat sense més ni més: es tracta d'aplicar austeritat en unes àrees per poder destinar més recursos a altres necessitats.

L'altra gran reforma que durem a terme abans de finals d'any i que també afecta de ple a la sostenibilitat de l'Estat és la reforma de la protecció social. Ens caldrà actuar en un doble front: el de la branca general i el de la branca de vellesa; i cada

front requereix d'unes mesures determinades. Quant a la branca general, ja hem començat amb la implementació d'aquestes mesures, com és el cas de la revisió a la baixa de les tarifes de responsabilitat, l'ampliació del termini de carència en el cas de les baixes i canvis en el copagament de determinats medicaments. Altres mesures de més abast que caldrà introduir passen per la definició urgent d'una cartera de serveis, l'establiment d'un catàleg de medicaments i per la revisió de les prestacions.

Seria... seria molt fàcil fer un discurs populista i dir: no s'ha de retallar en sanitat. Què vol dir que no s'ha de retallar en sanitat? Que no s'han de retallar els abusos? Que no s'ha de limitar allò que és accessori per preservar el que és essencial? I tant que s'ha de retallar: s'ha de retallar allò que és abusiu, irracional i que sobretot és injust. El Ministeri de Salut i Benestar té preparada una profunda reforma que posarà fre a les baixes indegudes i que -sobretot- definirà per primera vegada protocols i itineraris per evitar consultes i proves innecessàries. Ho hem dit sempre, la salut no té preu però té un cost.

Tenim un sistema de salut que fa front a allò que és essencial, però que no funciona de manera ordenada. Tenim també l'obligació de gestionar-lo amb rigor; i el Govern no farà deixadesa de les seves responsabilitats. Amb la racionalització i la bona gestió esperem poder arribar en tres anys a un cert equilibri de la branca general. I dic bé un cert equilibri, perquè no estic parlant de dèficit zero, sinó de situar el dèficit d'aquesta branca dins uns límits raonables i dins d'uns límits sostenibles.

En el fons, la reforma de la branca general exigeix un canvi de mentalitat. La CASS ha de passar de ser un pagador cec a ser un pagador informat, i un pagador informat passa per reformar profundament el Servei d'inspecció i control de la seguretat social. Ho diré sense embuts: actualment no disposem dels serveis de control de qualitat adients i d'un Servei d'inspecció com caldria. Les apel·lacions a la bona gestió no són paraules buides. Per al futur volem compromisos de qualitat i d'avaluació de pràctiques. Volem una Administració pública i una CASS que assumeixin de ple el seu paper de control i el seu paper d'inspecció.

Mirin: podem pensar en un nivell més alt o més reduït de prestacions; en unes cotitzacions més o menys extenses. Però sigui quin sigui el nivell de prestacions, de cotitzacions i de cobertura, el que no podem fer és renunciar a exercir una supervisió efectiva del sistema de salut pública. Perquè sense control i supervisió ni tan sols podríem parlar de sistema.

Per tant, senyores i senyors consellers, no és només la reforma de la llei en el que estem treballant, sinó en un profund canvi de l'enfocament de la gestió del nostre sistema de salut i de protecció social.

En el cas de la branca de vellesa, en canvi, no n'hi haurà prou amb una gestió assenyada. Encara que la gestió sigui assenyada i sigui excel·lent, el sistema està mal calculat, perquè està pensat per a una esperança de vida de 73 anys quan ara l'esperança de vida supera de llarg els 80 anys. Dit d'una altra manera: un jubilat rep de mitjana una pensió que representa el triple del que ha cotitzat. Per tant, es fa evident que cal una revisió en profunditat del model. I aquest Govern no farà seu el dogma que les pensions s'han de finançar únicament i exclusivament amb les cotitzacions, però sí majoritàriament amb les cotitzacions. Perquè de poc servirà pensar que si les cotitzacions no arriben, l'estat ja ho pagarà: al final els diners surten tots del mateix lloc: de la riquesa que siguem capaços de generar entre tots. Siguem clars: a l'espera de les xifres del nou estudi actuarial de la CASS, que seran pitjors que les de l'anterior, disposem d'algunes dades que haurien de causar preocupació: En aquests moments, a la caixa hi ha 800 milions d'euros per pagar les pensions quan hi haurien d'haver 2.500 milions pel cap baix. I això, no és resultat d'una mala gestió. Els 1.700 milions d'euros que falten no arribaran per molt que es reactivi l'economia i per molts llocs de treball que es creïn. No. Els 1.700 milions d'euros que falten -i cada dia que passa en falten més- no hi són perquè el sistema no s'ha adaptat a la realitat demogràfica andorrana. I fins ara ningú no hi havia fet res. No mereix, no mereix això un pacte d'Estat entre les forces polítiques presents en aquesta Cambra i el Govern? No mereix això un gran acord com el que van fer els partits espanyols que van tancar a Toledo fa més de 15 anys? Doncs, es veu que no: es veu que hi ha qui encara, en qüestions tan cabdals com aquesta, fa càlculs electoralistes i deixa tot el desgast per al Govern i per al Grup Parlamentari Demòcrata. No passa res: si aquesta reforma l'hem de fer sols, la farem sols. És també la nostra responsabilitat. Només em limito a deixar constància, avui aquí, que el sentit comú exigeix un ampli consens en qüestions com aquesta. Les veus més experimentades de la política del nostre entorn així ho reclamen. He dit al principi de la meua intervenció que no esperessin cites, però crec que aquesta cita no molestarà a ningú en aquesta Cambra. Deia que les veus més experimentades de la política reclamen grans enteses i consensos. Així ho reclamava la setmana passada l'expresident espanyol Felipe González quan deia que la situació del seu país era d'emergència i que ha arribat l'hora del consens. Que potser no és d'emergència la situació de la nostra seguretat social? Que potser no s'adonen que, si no canviem el rumb, estem anant directes al desastre? Però bé, amb consens o sense, la reforma es farà. I les generacions futures ja ens jutjaran a tots.

Senyores conselleres i senyors consellers, creure en un Estat sostenible no és només una qüestió financera, és també una qüestió d'equitat, perquè difícilment és sostenible allò que és injust. Totes les mesures de contenció de la despesa -així com aquelles d'augment dels ingressos- estan encaminades a què tothom contribueixi, sí, però que tothom ho faci en la mesura de les seves possibilitats. Per això, abans de tocar els salaris o les pensions dels treballadors públics, hem dut a terme una feina discreta, però constant, de revisió de diversos contractes de l'administració general. Aquesta revisió de contractes, de lloguer i de prestació de serveis, ens permet un estalvi anyal de més d'1,5 milions d'euros. Ningú ho havia fet. També per aquest motiu hem volgut anar més enllà que qualsevol altre dels governs que ens han precedit a l'hora de posar en marxa el nou model fiscal. Ho vaig anunciar la tardor passada i ho reafirmo ara, és el meu compromís: l'impost sobre la renda estarà en vigor i estarà en aplicació abans del final de la legislatura. Ens cal un sistema fiscal modern, de bases àmplies i de tipus baixos que gravi totes les manifestacions de riquesa. I en aquest esquema l'impost sobre la renda és del tot indispensable, és una qüestió d'equitat que és prèvia a la sostenibilitat. Es tracta de què tothom contribueixi, que les rendes del treball i del capital també participin dels esforços per mantenir l'Estat. L'impost sobre la renda és al nostre full de ruta i, juntament amb la reordenació de la tributació indirecta sota un únic IGI, completarà el nostre sistema impositiu. El Conveni de doble imposició amb França preveu l'IRPF andorrà, fins i tot abans que l'haguem definit i haguem fixat el tipus. Perquè els nostres interlocutors internacionals saben que aquest Govern fa allò que promet; saben que durem a terme el nostre full de ruta li pesi a qui li pesi. Ja ho hem dit en altres ocasions: arreu, -de vegades em sembla-, que ens escolten més i ens entenen millor. Dur una reforma tributària a terme no només implica elaborar lleis i reglaments, sinó garantir que la normativa s'aplica de manera efectiva. És per això, que a finals d'aquest any culminarà la fusió dels departaments de Tributs i de la Duana en la nova Agència Fiscal i de Fronteres: una administració tributària moderna, professionalitzada i àgil, dotada dels mitjans necessaris per garantir que el nou model fiscal arribi a bon port.

I en paral·lel a la creació de l'Agència Fiscal i de Fronteres, també caldrà reforçar la justícia. De poc servirà posar en marxa un nou sistema tributari si els litigis s'allarguen fins que les infraccions prescriuen. El Govern ja ha iniciat converses amb el Consell Superior de la Justícia per posar en marxa un pla de xoc, amb les corresponents partides pressupostàries, amb l'objectiu de dotar la justícia dels mitjans necessaris per fer front a la seva modernització i fer-

la més àgil, més eficaç i sobretot també més eficient. Es pretén que els expedients judicials siguin resolts de manera més àgil, transparent i homogènia, la qualitat de les decisions es vegi millorada, i s'incrementi la productivitat. Això permetrà, a més, treballar en reformes organitzatives que permetin als batlles i magistrats concentrar-se molt més en la seva tasca, que és la de jutjar i executar sentències. També s'avançarà en millores tecnològiques, com la creació de l'expedient electrònic judicial o la gestió centralitzada de la comunicació. En paral·lel, ja s'està treballant en les modificacions normatives necessàries per impulsar, implantar l'autotutela en matèria d'execucions administratives. És poc aconsellable desplegar un nou sistema tributari sense disposar d'una justícia eficaç. Aquest Govern no és partidari dels grans tipus impositius. Sempre ho hem dit: volem una fiscalitat equitativa, en què tothom pagui en funció de la seva capacitat, i els tipus siguin els mínims que ens permetin dotar l'Estat d'un nivell de recursos raonable tot mantenint un ampli diferencial fiscal amb els països del nostre entorn. Hi ha qui voldria que la fiscalitat fos encara més reduïda, i que el nivell d'ingressos de l'Estat seguís com fins ara; és una opció, però no la considerem viable. També hi ha qui voldria una fiscalitat més elevada per permetre que l'Estat disposés encara de més recursos; també és una opció, però no volem posar en risc un dels nostres avantatges competitiu. Per a alguns anem massa enllà; per a d'altres, ens quedem curts; però sigui quin sigui el judici que mereixi la nostra proposta fiscal, el que ningú ens podrà... ens podrà negar és que ens la creiem. I la prova és que posarem tots els mitjans perquè els nous impostos s'apliquin i perquè la llei es compleixi.

Senyores conselleres i senyors consellers generals, no podem parlar d'un Estat sostenible sense fer referència a les inversions públiques. El Govern que tinc l'honor d'encapçalar ha hagut d'elaborar el pressupost d'inversions més reduït de la nostra història recent. No ens agrada retallar les inversions i sabem que aquests nivells tan baixos no es poden mantenir durant molts anys. Però no queda més remei que fer-ho així. No volem més comprometre la viabilitat de les finances públiques i amb ella, -el que parlava abans-, la sobirania del Principat d'Andorra. És cert que la medicina és dura, però el pacient la necessita per curar-se dels excessos del passat. Un nivell d'inversió pública tan baix com el pressupostat actualment no és ni bo ni normal. Però encara menys bo i menys normal era l'elevat endeutament al qual ens portava el ritme de grans inversions que s'ha mantingut fins ara. El full de ruta d'aquest Govern pel que fa a les inversions passa per acabar les grans obres en curs, per seleccionar molt bé les inversions que es duran a terme a partir d'ara en funció del retorn que aportin a l'economia del país i per anar recuperant, a poc a poc, el ritme inversor.

Ara per ara, és el moment de la concertació amb els comuns per avaluar quines petites infraestructures són necessàries i poden ajudar a mantenir uns mínims en inversió que evitin escanyar -encara més- el sector de la construcció i els treballs públics.

Amb el temps, i més de pressa sigui millor i de manera progressiva, caldrà -perquè és imperiós-, anar recuperant el ritme inversor fins a situar-lo en uns límits sostenibles, que xifrem al torn del 3% del PIB, entre les inversions del Govern i les inversions dels comuns.

Amb el mateix objectiu -i encara amb un objectiu superior, que és el de fer efectius els drets de les persones- el Govern impulsarà un pla a llarg termini per garantir l'accessibilitat de tots els edificis públics. Un gran país no només es demostra que ho és amb túnels i vials, també ho demostra baixant al detall i dignificant el dia a dia de tots els seus conciutadans. En una societat moderna que les persones amb discapacitats puguin accedir de forma autònoma als edificis públics és tant o més important que fer túnels i rotondes.

Senyores conselleres i senyors consellers generals, he esmentat els comuns i cal parlar també dels comuns. Perquè de poc servirà que nosaltres, el Govern i el Consell General, creguéssim fermament en un estat sostenible si els comuns no ens fessin costat. Els comuns també són l'estat, tant com ho som nosaltres, i jo mai governaré donant l'esquena als comuns. Però de la mateixa manera que ofereixo als set comuns lleialtat institucional i els convido a participar en la construcció de la nova Andorra, també exigeixo d'ells responsabilitat i sentit d'estat. La sostenibilitat del nostre model d'estat és cosa de tots.

Passat l'estiu, el Govern convocarà els cònsols de les set parròquies per abordar la reforma de les competències i les transferències dels comuns; un treball que, -de forma concreta- ja ha començat amb la llei d'atenció social que està elaborant el grup parlamentari de manera coordinada amb el Govern i els comuns. I ho farem sense cap a priori, però amb l'objectiu clar i irrenunciable de racionalitzar l'estructura de l'estat. Perquè si les finances del Govern passen per dificultats, encara més crític és l'estat de les finances dels comuns. Els comuns són avui unes administracions sobreendeutades que han de fer front, en alguns casos, als dèficits dels dominis esquiabls. Els comuns, uns més que d'altres, passen per una situació compromesa.

Aquest Govern no deixarà caure cap comú i se solidaritza amb els esforços que s'estan duent a terme a totes les parròquies per racionalitzar l'Administració. A canvi, els comuns han d'entendre -i així ho estan entenent- que tindran el suport del Govern per tot allò que sigui necessari i que sigui

també imprescindible, però que l'època de les curses parroquials per acaparar inversions i infraestructures ha passat a la història, i no tornarà mai més.

Senyores conselleres i senyors consellers, la sostenibilitat de l'Estat no és només una qüestió social i econòmica, sinó també ambiental i energètica. Després de mesos de treball es presentarà en breu el Fòrum Energia i Futur, encaminat a donar un nou impuls al sector energètic. Cal incrementar l'autonomia energètica del nostre país, cal obrir a la participació privada un sector, -com l'energètic-, tradicionalment molt tancat, cal potenciar les energies renovables i posicionar el sector de l'energia com un nou pol d'activitat econòmica.

Amb iniciatives com aquesta aconseguirem unir la sostenibilitat amb la reactivació econòmica, alhora que avancem en la línia d'una economia més oberta i també més diversificada.

Senyores conselleres i senyors consellers, Andorra està en el bon camí. Ho dic per convicció, ho dic per convenciment, i també perquè així ho reconeix la comunitat internacional. Parlar d'homologació internacional del model econòmic andorrà pot semblar un objectiu allunyat de les preocupacions quotidianes dels ciutadans. Però nosaltres, els que ens dediquem a la gestió pública, hem de ser capaços de transmetre a la ciutadania la importància d'aquesta qüestió.

El rol i el pes de les institucions internacionals està canviant. Ho podem comprovar dia a dia aquells que tenim la responsabilitat de governar. Venim d'un món amb una economia globalitzada, però amb unes institucions globals encara febles; i anem a un món on l'economia seguirà estant globalitzada, i en el que les institucions guanyaran cada vegada més pes. Totes aquestes institucions que periòdicament ens avaluen, que ens aconsellen, que emeten normatives i que promouen acords, formen ja una xarxa interconnectada en la qual Andorra no pot renunciar a participar si vol ser un país proper i obert al món. Creure en Andorra és creure en el paper d'Andorra al món.

Dic "creure", perquè són més importants les nostres conviccions que les exigències de la comunitat internacional. No es tracta d'adaptar-nos a les recomanacions del Greco i del Moneyval, de tenir una bona avaluació per part de les agències de ràting i del Global Tax Forum de l'OCDE, de complir amb els compromisos contrets amb l'Iosco i de signar acords d'intercanvi d'informació perquè així ens ho demanen i ens ho exigeixen. No, no es tracta de complir pel fet que algú més enllà de les nostres fronteres ha dit que hem de complir. Es tracta de fer les coses no per por, sinó per convicció.

I aquest Govern ha agafat el camí de l'homologació i de la transparència per convicció. Per ser honestos i

justos amb el passat: aquest Govern ha seguit, -amb renovat entusiasme-, el camí de l'homologació i de la transparència emprès pels governs que ens van precedir. Perquè sabem que en el nou món que estem construint, a Andorra li caldran dues coses per poder trobar el seu lloc: saber on jugar i com guanyar. El com guanyar són els nostres avantatges competitius, -tots ells, com deia abans, molt lligats a la nostra sobirania-, l'on jugar és l'homologació i la transparència. Per molts avantatges competitius que tinguem, no ens serviran de res si no estem disposats a competir en el mateix terreny de joc on juga tothom i amb les mateixes regles de joc en què juga tothom.

És per això que nosaltres hem volgut ser sempre proactius a l'hora de relacionar-nos amb la comunitat internacional. El full de ruta que jo mateix vaig explicar als ciutadans al setembre, el full de ruta que hem anat implementant amb el suport i l'activa col·laboració de la majoria democràtica al Consell General, el full de ruta que seguirem complint i del qual no ens apartarem, és el mateix full de ruta que des del primer dia coneixen les institucions internacionals. Els hem explicat el que estem fent i el que farem i sabem que complim. Les institucions internacionals han vist que aquest Govern no es mou només per por o de manera reactiva, sinó que té propostes, que és proactiu, que té un rumb marcat i que el segueix. I aquesta és una feina que tots -nosaltres des del Govern, però també tots vostès des del Consell- hem de seguir fent cada dia. Hi ha hagut massa oportunitats perdudes; aquesta vegada, anem de debò; i això ho han de tenir clar tots: dins i fora de les nostres fronteres.

El treball permanent en pro de l'homologació i la transparència potser no sempre dóna grans titulars de premsa, però és un dels àmbits en els quals dediquem més esforços i més recursos. Encara no feia ni 15 dies que érem al Govern que vam haver de córrer -amb l'ajuda del Consell General- per complir amb alguns compromisos contrets amb el Moneyval i evitar així un mal resultat en l'avaluació. Poc després, vam reprendre les converses i negociacions per signar nous convenis d'intercanvi d'informació fiscal, conscients com érem que la nostra proactivitat era clau en tot aquest procés. L'homologació i la transparència, senyores conselleres i senyors consellers generals, no és un esforç puntual, sinó un procés constant. S'equivoca aquell que pensava que signant 12 convenis d'intercanvi d'informació exigits per l'OCDE n'hi hauria prou. No. La maquinària no s'atura; i aquest Govern no es resigna a ser el vagó de cua: vol estar a la locomotora i ser partícip de les decisions.

Bona mostra de la nostra voluntat de ser a la locomotora és la reunió del Grup de l'EFTA de la Unió Europea que se celebrarà a Andorra els dies 20,

21 i 22 d'aquest mes. El Grup EFTA aplega representants de 27 països membres de la Unió Europea i s'encarrega de tractar les relacions de la Unió amb els països de l'Associació Europea de Lliure Comerç, és a dir: els tres països de l'Espai Econòmic Europeu (Noruega, Islàndia i Liechtenstein, més Suïssa). Aquesta reunió serà una oportunitat d'or per mostrar la nostra realitat europeïsta i per fer sentir la nostra veu sobre la necessitat de trobar una aproximació del Principat cap a un mercat interior de la UE per la via d'un Espai Econòmic Europeu o equivalent adaptat als petits estats europeus. Es tracta d'arribar a un nou marc institucional en un just equilibri amb el respecte de les nostres particularitats, tal i com es reconeix en el Tractat de Lisboa. Es tracta d'un plantejament que aporta obertura per creure en la competitivitat d'Andorra i, per tant, en la necessitat de trobar sortides de futur per als seus serveis i per a la seva gent.

La línia de la proactivitat i del treball constant i discret comença també a donar els seus fruits.

És aquesta línia la que hem seguit a l'hora de reprendre -com vam fer la tardor passada- els contactes amb l'Iosco per començar a complir els compromisos derivats de l'acord monetari. És aquesta línia la que hem seguit quan les agències de ràting ens han avaluat. I aquí vull fer constar que gràcies als nostres compromisos, a la nostra actitud proactiva i a la confiança que aquest Govern genera, vam aconseguir mantenir el ràting a l'avaluació que periòdicament ens sotmet l'agència Standard&Poor's. Vam aconseguir mantenir la nota després de baixes en molts anys i en un context internacional en què la gran majoria de països veien com el seu ràting baixava un esglaó, a vegades fins i tot dos d'un cop. I som conscients que aquest èxit no garanteix el següent. Aquí radica la clau del compromís amb la comunitat internacional cada cop més exigent. Per això el Govern treballa en la idea de tenir uns equips transversals preparats que donin continuïtat i solvència a les relacions amb tots els organismes que en participem.

El món ens mira. No només en un moment puntual, sinó sempre. I això val per a les institucions econòmiques, però també val per a la nostra administració pública, els nostres serveis socials, el nostre model educatiu i la nostra oferta turística. Només la qualitat acreditarà la nova Andorra.

Senyors consellers i senyores conselleres generals, la nostra voluntat és de ser proactius i d'avançar-nos als esdeveniments, i no es limita només a qüestions econòmiques. En aquest primer any de govern hem tancat alguns dels dossiers que portaven anys damunt la taula de les relacions bilaterals amb els nostres veïns i que dificultaven el diàleg per abordar les qüestions cabdals pel futur d'Andorra. Els parlo

de la delimitació de la frontera franco-andorrana. En casos com aquest, es demostra que, per damunt de tot, cal voluntat política per desencallar determinades qüestions. I en la mateixa línia va la creació de la societat per a la gestió dels drets d'autor, amb la qual Andorra deixa de ser una illa en el món de la propietat intel·lectual.

Perquè tot compta a l'hora d'apostar per l'homologació i la transparència. I aquest Govern no estalviarà cap esforç per mantenir net i lliure de qualsevol ombra de sospita el bon nom del Principat d'Andorra. També a l'hora de combatre una activitat que anteriorment havia estat tolerada, com el contraban. No deixarem que el profit de quatre contrabandistes comprometi mai més la reputació internacional d'Andorra. No deixarem que l'obstinació egoïsta d'alguns, de pocs, posi en risc qüestions cabdals de les relacions internacionals del nostre país que s'han de traduir en canvis molt positius per a tots els seus ciutadans. Mentre tingui l'honor d'encapçalar el Govern, el futur de tots no estarà a mercè de l'egoïsmes d'uns quants.

La proactivitat, l'homologació diferenciada, totes aquestes coses de les quals parlem des que vam arribar al Govern no són només retòrica buida, sinó que donen resultats tangibles. Resultats que avalen la nostra estratègia d'obrir Andorra al món i que donen una imatge de seguretat i solvència a la inversió productiva.

Entre aquests resultats tangibles m'agradaria destacar el conveni de doble imposició rubricat recentment amb la República Francesa. El setembre passat vam fixar com a objectiu tancar un CDI amb França durant els primers mesos d'aquest any i, malgrat els dubtes d'alguns sobre la nostra determinació, el treball tenaç i discret dels Ministeris d'Exteriors i de Finances va fer possible la rúbrica de l'acord a París el 4 d'abril. El conveni de doble imposició acaba amb el gravamen del 34% que han de suportar les nostres empreses andorranes quan volen exportar serveis a la República Francesa.

Però seria un error llegir aquest acord com una qüestió purament fiscal, com un assumpte que interessa i beneficia exclusivament aquells que volen exportar serveis des d'Andorra amb transparència i seguretat jurídica. No, el conveni de doble imposició amb França és molt més que això: és la primera clau de volta del nou model econòmic. Si alguns encara dubtaven de la conveniència de desplegar un nou model fiscal i de la necessitat de dur a terme una profunda obertura de l'economia, aquest acord esvaeix qualsevol ombra de dubte: la comunitat internacional ha vist que la transformació d'Andorra va de debò. El CDI amb França no és el final de res, sinó el principi de tot.

Senyores conselleres i senyors consellers generals, el full de ruta d'aquest Govern, la seva orientació política, no ha estat mai una còpia mimètica del que passa en altres països. Ho he dit abans: no apliquem mesures de contenció perquè formin part d'un manual de macroeconomia. Ho fem perquè és necessari. Les mesures que hem adoptat i que adoptarem, totes elles, per dures que siguin, són fruit de la reflexió i el convenciment. O és que potser algú es pensa que combreguem en alguna obscura religió que ens mou a retallar els sous dels funcionaris, a revisar el sistema de pensions, a racionalitzar la despesa de la sanitat pública i a portar la inversió a mínims històrics? No, no ho fem, ho fem simplement, ho fem per sanejar l'economia i perquè l'endeutament no ens ofegui a tots mentre estem dissenyant l'Andorra del futur.

Sabem perfectament que no hi pot haver contenció, no hi pot haver-hi contenció sense esperança, que no hi pot haver retallades sense horitzó. I aquest Govern mai, mai ha volgut deixar les ciutadanes i els ciutadans d'aquest país sense horitzó. No tenim diners per gastar, però tenim un parlament per legislar i tenim una sobirania per crear, mantenir i potenciar aquells avantatges competitius que facin d'Andorra un país més pròsper i sobretot també més just. En el meu discurs de Cap d'Any vaig dir que el 2012 seria l'any de l'obertura econòmica i de posar les bases sòlides d'un nou model de creixement. Ho estem fent i no deixarem que res ens aturi, perquè creiem en aquest país; perquè del que es tracta ara és de creure en l'Andorra del demà.

L'obertura econòmica és una qüestió de marc normatiu i d'acció de Govern. Pel que fa al marc normatiu, el Govern va enviar al Consell General el Projecte de Llei d'obertura l'1 de març i confiem que estarà aprovat el dia 21 d'aquest mes. El canvi que aporta la Llei i que introdueix és substancial: tots els sectors, tots, queden oberts al 100% a l'entrada de capital estranger, els residents estrangers tenen drets econòmics des del primer dia de residència -i no a partir de 10 o 20 anys com fins ara- i els professionals liberals estrangers podran exercir al nostre país sempre i quan hi hagi reciprocitat. Aquest és el major canvi que l'economia andorrana haurà viscut en les últimes dècades.

Un canvi que ha d'anar acompanyat d'altres mesures, algunes de les quals ja s'han posat en marxa. Com la reforma del règim dels residents passius, per tal de reforçar la plaça andorrana com un lloc atractiu perquè s'hi instal·lin persones físiques que aportin capital, talent i una bona projecció professional. Per tal, en definitiva, de generar riquesa i reactivar l'economia.

L'obertura econòmica de principis del segle XXI serà recordada per haver tingut sobre Andorra els mateixos efectes beneficiosos que va tenir l'obertura

física, la de les carreteres, de principis del segle XX. És per això que voldria que tots en forméssim part, jo voldria que tots en forméssim part, i que la llei rebés el suport unànime d'aquesta Cambra. Però si algú no en vol formar part, si algú no creu en l'obertura, en l'homologació, en un nou model de creixement, que no voti la llei, que es quedi al marge: la història ja s'encarregarà de posar-nos a tots al lloc que ens pertoca.

Mai no s'havia anat tan lluny en la internacionalització de l'economia i mai no s'havia anat tan lluny a l'hora de donar drets als residents estrangers. L'obertura econòmica és la democratització de l'economia, és un dels millors ascensors socials de què podem disposar. Un ascensor que funcionarà amb el mèrit, la capacitat, l'esforç i el talent. L'obertura econòmica és també un contrapès al poder d'aquests *lobbies* dels quals a alguns els agrada tant parlar.

L'obertura econòmica és també el pilar fonamental de la nova Andorra. Creure en l'Andorra del demà és creure que no hi haurà cap rept que no siguem capaços de superar, és renunciar al no com a resposta sistemàtica. La política no és només saber com les coses són i com volem que siguin, sinó també ser capaços d'imaginar el que les coses poden arribar a ser. Jo estic convençut, nosaltres al Govern estem convençuts, que la nova Andorra que somiem és possible. La política és l'art de convertir els somnis en ambició, i aquest Govern i el grup parlamentari que li dona suport té aquesta ambició.

També sabem que aquesta nova Andorra no es construirà només des dels despatxos dels ministeris o des dels escons d'aquesta Cambra. És per això que hem volgut implicar el teixit productiu i la societat civil en un gran projecte transversal: la iniciativa Actua, que donarà continuïtat als treballs iniciats per Monitor Group i que està pensada per unir sota un mateix paraigües totes les accions encaminades a omplir de contingut el nou model de creixement que des del Govern i el Consell General s'anirà dissenyant. Perquè l'obertura no és només una qüestió de marc normatiu, sinó també d'acció de Govern i d'implicació de la societat. En les properes setmanes tindrem ocasió de fer una presentació pública i formal de la iniciativa Actua i de presentar els seus primers fruits.

No podem esperar millores miraculoses ni resultats immediats, però sí tenim motius per confiar en el futur, per creure que el camí que hem agafat és el bo. El Govern té damunt la taula cartes de compromís -i així ho ha fet públic- d'empreses interessades en invertir a Andorra, interessades en dur a terme una activitat productiva que aportí valor afegit i que generi llocs de treball. La premsa també s'ha fet ressò de professionals i empreses interessats en Andorra, i ens enorgulleix veure que en la gran majoria dels

casos són inversions productives, projectes que aporten alguna cosa més que diners: són projectes amb valor afegit, innovadors, creadors de llocs de treball i que contribuiran a la diversificació de l'economia. Inversions de sectors com el dels laboratoris farmacèutics, el turisme de salut i les noves tecnologies de la informació i la comunicació. Estem en disposició de dir avui que empreses i professionals d'aquests àmbits interessants a instal·lar-se a Andorra aportaran riquesa, valor afegit i, sobretot, llocs de treball, que és del que es tracta. Això vol dir que el missatge del Govern d'Andorra s'ha entès. Que més enllà de les nostres fronteres despertem interès; no l'interès d'aquells que voldrien un país opac i ple d'excepcionalitats, sinó l'interès dels que busquen un país transparent i un país competitiu.

La iniciativa Actua ha de canalitzar els esforços de tothom, des del sector públic fins al sector privat, per construir una Andorra moderna, innovadora, creativa i oberta al món. Una Andorra que doni oportunitats als seus joves. I per assolir aquest objectiu és indispensable la diversificació de l'economia i l'atracció d'inversió estrangera productiva.

La iniciativa Actua, que vol implicar les institucions públiques, les empreses privades, els professionals i la societat civil, és un projecte transversal que ha d'englobar des de les grans reformes fins a coses tangibles i concretes. Hem de ser capaços de dissenyar una estratègia de país que, sense oblidar les grans línies mestres i les accions a llarg termini, sigui capaç de transformar dia a dia la nostra societat.

En els propers mesos, i en els propers anys, el Govern liderarà una profunda transformació del nostre país, que inclou els objectius globals de l'obertura i la diversificació, és clar, però també fites concretes com la instal·lació d'un casino que sigui un complement d'oci per a la nostra oferta turística, i també amb la Cambra intentar la peatonalització i transformació de l'eix Meritxell-Carlemany, la posada en funcionament d'un heliport amb línies regulars que connectin Andorra amb Barcelona i Tolosa en mitja hora aproximadament i la implicació d'Andorra en el rellançament de l'aeroport de la Seu d'Urgell. La capacitat transformadora d'aquests canvis concrets sobre la nostra economia és un factor clau per millorar el present i per encarar sobretot el futur.

Una capacitat transformadora que no ens ha de fer perdre la nostra identitat ni fer-nos oblidar d'allà on venim. La Cultura ha de servir per mantenir viva aquesta consciència. Per aquest motiu, el principal projecte cultural dels propers temps estarà lligat amb la identitat i la memòria: la restauració de l'edifici de Ràdio Andorra, a Encamp, i la seva conversió en un museu de la ràdio. En un museu de la ràdio i, més específicament, de la ràdio andorrana, perquè no

podem oblidar ara que volem rellançar la marca Andorra que Ràdio Andorra va aportar un dels eslògans sobre el nostre país que han tingut més èxit.

El reforçament de la identitat també està molt lligat a la pràctica esportiva. En aquest àmbit, voldria destacar el projecte del nou estadi nacional, una qüestió que feia anys que era objecte de debats i que s'ha resolt ara minimitzant el seu impacte sobre les finances públiques.

La capacitat transformadora d'Andorra no depèn només de les institucions públiques. És per això que volem involucrar a tothom. També aquelles persones... també aquelles persones que potser no formen part del que anomenem la societat civil, que potser ni tan sols viuen al Principat, però que estimen Andorra i creuen en el seu potencial. Tots coneixem casos de persones que viuen a París, a Barcelona, a Tolosa, a Madrid, a Londres, als Estats Units, o fins i tot d'estrangers que han escollit el nostre país com a lloc de residència, i que estarien disposades a col·laborar desinteressadament en la construcció de la nova Andorra. Persones que creuen en nosaltres i que tenen confiança en què Andorra pot ser molt més del que ha estat fins ara. A aquestes persones també volem involucrar-les i amb aquesta finalitat crearem un consell assessor per vehicular les seves aportacions.

Perquè no hem d'oblidar mai que treballem, també en la Iniciativa Actua, amb un doble horitzó: el de construir una nova Andorra que afegeixi nous sectors d'èxit als sectors tradicionals que cal preservar; i que mentrestant tenim de potenciar i millorar també aquests sectors tradicionals, bàsicament el comerç i el turisme, que ens han donat la riquesa i la prosperitat de què gaudim avui dia.

Senyores conselleres i senyors consellers generals, per creure en l'Andorra del demà, per construir la nova Andorra, no n'hi ha prou en canviar les lleis, ni en treballar tenaçment per diversificar l'economia, ni en atreure inversió estrangera... ni en atreure inversió estrangera que aportí valor afegit. Creure en l'Andorra del demà vol dir estar disposat a fer un canvi profund de mentalitat.

Moltes vegades, massa sovint, el nostre país ha estat considerat fora i dins de les nostres fronteres com un país *off shore*, un país que està al marge: al marge de l'homologació, al marge de les normes, al marge de la transparència... i seguir per aquest camí ens acabaria deixant al marge de la competitivitat i també i molt més important al marge de les oportunitats, i jo no vull que el meu país es quedi al marge ni es miri des de fora el partit que juguen d'altres i s'accontenti amb treure profit inesperat d'algun rebot o algun contraatac. Els que estiguin encara amb aquesta mentalitat, no han entès res.

A fora sí que ho han entès: els inversors estrangers que truquen a la nostra porta sí que han entès que la partida d'Andorra no es juga *off shore*, sinó *on shore*. Han entès que Andorra no es vol quedar al marge de res. Ho han entès i s'han sentit atrets per aquesta Andorra. I han desmentit aquells que pensaven que Andorra no podria jugar en el camp de la transparència, de l'homologació i de la seguretat jurídica. I tant que hi podem jugar! Molt millor que d'altres: amb més agilitat, amb més capacitat de reacció i sense avergonyir-nos de res. A la nova Andorra no hi ha lloc per als complexos.

I frontera endins s'ha entès el missatge?... Jo ho demano. I frontera endins s'ha entès el missatge? S'ha entès que ja no hi ha marge per viure de les excepcionalitats? Ho han entès tots vostès, senyors consellers i senyores conselleres? Vull creure que sí. Però també sé que al nostre país encara queden persones, més de les que seria desitjable, que no ho han entès.

De cara, i a plena llum del dia, tothom defensa l'obertura econòmica; però a l'esquena i en les ombres són massa els que estan esperant l'obertura per apujar lloguers i aprofitar-se sense miraments dels inversors estrangers; són massa els que, veient com s'acaba el festí dels prestanoms, corren a reconvertir-se en intermediaris i facilitadors; són massa els que, en definitiva, continuen buscant l'esclletxa opaca on sobreviure. Tots ells no han entès que ja no hi ha esclletxes. Que, si d'aquest Govern depèn, d'esclletxa no en quedarà cap ni una perquè el futur, tots i cadascun de nosaltres, ens l'haurèm de guanyar a plena llum del dia, fent ús dels nostres propis mèrits i potenciant entre tots els avantatges competitiu del nostre país.

En la nova Andorra no hi ha lloc per a prestanoms, oportunistes o qualsevol actitud parasitària de l'economia; no hi ha lloc per a aquells que no confien en la capacitat d'aquest país per competir amb les mateixes regles que tothom i valent-se dels seus avantatges lícits; no hi ha lloc per aquells que volen posar en risc les oportunitats i el benestar de tots a canvi de mantenir la seva quota de benefici individual; no hi ha lloc per a aquells que no creuen en ells mateixos ni en Andorra.

Senyores conselleres i senyors consellers, ni vostès ni nosaltres no estem aquí per pilotar la decadència del Principat d'Andorra. Estem aquí per tornar-lo a aixecar; estem aquí per despertar la consciència d'aquest país i fer-li veure que de res no val acontentar-se amb seguir vivint de les restes d'una prosperitat que fa temps que va quedar enrere; estem aquí per dir a tots i cadascun dels ciutadans d'aquest país que cal actuar i que la solució no és esperar a que passi el temporal, perquè el temporal no passarà: ha vingut per quedar-se. I Andorra està a la cresta de l'onada.

L'orientació política del Govern és clara: no deixar de banda aquelles persones que ho passen malament; fer costat als sectors tradicionals que continuen generant treball i riquesa al nostre país; reformar l'Estat, en tots els àmbits i a tots els nivells, per aconseguir un sector públic sostenible; prosseguir amb fermesa pel camí de l'homologació, la proactivitat i la transparència; i construir una nova Andorra oberta al món que no deixi a ningú de costat i que doni oportunitats a tothom, especialment a aquells que més capacitat, més esforç i més talent demostrin.

Aquest és el rumb que vam emprendre fa un any i que mantindrem mentre tinguem la responsabilitat de governar. No ens cansarem mai de reiterar la invitació sincera a tothom -dins i fora d'aquesta Cambra- que ens vulgui acompanyar en aquest viatge. Però tampoc no ens cansarem de repetir que nosaltres hi anirem. I si algú no vol venir, si algú no té prou valor, que no vingui: no volem la companyia d'aquells que no creuen en aquesta terra i no creuen en la seva gent.

Molt Il·lustre Senyor Síndic, Molt Il·lustre Senyora Subsíndica, Molt Il·lustres Senyores Conselleres i Senyors Consellers Generals, aquest Govern creu en les persones, creu en l'economia productiva, creu en un Estat sostenible, creu en el paper del nostre país al món, creu en l'Andorra del demà. Aquest Govern creu en Andorra i el seu enorme potencial. Hem demostrat que complim allò que prometem i que duem a terme allò que projectem.

Els reptes que té plantejats Andorra són molts i molt complexos. I els recursos són limitats. S'espera molt de nosaltres i aquest cop no podem fallar, perquè no hi haurà... no hi haurà segones oportunitats.

Aquest Govern creu en Andorra, jo crec en Andorra i sé que el Consell General creu en Andorra, i ja des d'ara us dic que compto amb tots vostès.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Se suspèn la sessió.

(Són les 11.34h)

(L'endemà, dia 8 de juny, divendres, a les 10.05h, es reprèn la sessió)

El Sr. síndic general:

Bon dia.

Reprenem la sessió.

Iniciem el debat amb la intervenció dels grups parlamentaris.

Intervindrà primer el Grup Parlamentari Socialdemòcrata.

Sr. Jaume Bartumeu teniu la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

Ahir al matí vam escoltar un discurs que es podria resumir així:

el Govern treballa molt, fins ara mai ningú havia fet res pel país i en conseqüència vostès són els primers a fer-ho. I a més són tan valents que no tenen por del “desgast polític”.

Doncs no: ni són els primers que treballen pel país ni seran pas els últims. Andorra és molt valenta.

Ens va dir que, fins ara, “hi han hagut massa oportunitats perdudes”. Miri, hi estem d'acord.

Entre el juny del 2009 i l'abril del 2011 vam viure -i Andorra va patir- actituds d'irresponsabilitat colossal per provocar inestabilitat interna. Alguns de vostès, Sr. Martí, les van orquestrar, dissenyar, i alguns dels seus consellers actuals protagonitzar.

Ens volien fer fora i seure als despatxos ministerials.

Antonio Maura polític liberal espanyol de finals del segle XIX i principis del segle XX va tenir una frase que és de plena aplicació al que s'esdevingué l'abril del 2011 amb l'arribada de l'onada taronja de DA, “... que governin els que no deixen governar.” Arribaren amb una majoria parlamentària immensa com la mar. Arribaren precedits per la comunicació de la idea que la seva vàlua havia estat provada en els esglaons directius de les entitats bancàries i amb un polític populista al davant.

Es notava una sensació de confortable alleugeriment. Finalment arribaven els competents, que donarien confiança.

Els promotors de DA i vostè, Sr. Martí, es van abraçar a la crisi econòmica prometent de tot i força, sempre, això sí, amb molta il·lusió, per aconseguir arribar a l'edifici Administratiu, el Govern.

Ja fa més d'un any que hi són però aquella abraçada se'ls ha girat en contra.

Amb tretze mesos s'ha passat de l'engany al desengany, de fer tot el que deia que no faria a fracassar en les seves promeses de reactivació de l'economia.

Les il·lusions s'esvaeixen, els artificis s'esfumen, les cares cauen i les promeses s'esquincen.

L'economia està avariada, la desocupació augmenta i la solidaritat recula.

No fa falta dramatitzar. Només cal observar, prendre nota i anar traient conclusions. I el balanç no pot ser més desolador.

Fa un any el seu govern, va trobar el país en mala situació, no -no ho volem discutir-, però en aquest any la riquesa nacional ha disminuït, les importacions, les inversions, l'estalvi, i el consum intern han fet un pas enrere.

I, dissortadament, tantes i tantes empreses han tancat amb la consegüent crescuda del nombre de desocupats.

La crisi ja s'ha endinsat fins a la fibra moral de la societat, passant de la desorientació a un estat de descontentament cada dia més perceptible.

L'economia desafina d'una manera espectacular i no pot afinar-se tan sols amb elements de comunicació.

La societat ha entrat en processos de fragmentació.

Ara fa un any es suposava que vostè, Sr. Martí, podria comptar amb un equip econòmic convincent i eficaç.

La ciutadania que els havia fet confiança pensava que les mesures més profundes i les reformes de més envergadura s'haurien endegat en qüestió de setmanes, per aconseguir generar prosperitat, injectar crèdit a les petites empreses, relançar l'empresariat i propiciar generació de treball.

Però res de res.

Crec, Sr. Martí, que aquest debat d'orientació política li arriba en un bon moment i hauria d'ajudar-lo. Després d'un any on ha primat el desconcert i la desorientació en l'actuació del seu govern, potser és hora que s'orienti una mica.

Vostè va presentar a les eleccions una proposta que es pretenia pragmàtica i allunyada de les ideologies tradicionals. Un any després he de reconèixer que és veritat: ha demostrat no tenir cap ideologia. I li diré encara més, vostè ha canviat la ideologia pel clientelisme, intentant aconseguir a tots els que va prometre alguna cosa, i en particular als poders fàctics que van impulsar la plataforma que el va portar al càrrec. Però com passa sovint amb aquesta manera de fer política, que de nova poc en té, és impossible aconseguir tothom. I vostè ha aconseguit, en un any, fer enfadar, fins i tot, alguns dels seus més fidels suports, als quals va dirigir la part final del discurs d'ahir.

Aquest primer any del govern de DA és una perfecta demostració que sumar per sumar pot fer una suma zero. Afegir-se a la indefinició no multiplica sinó que acaba restant i això no permetrà avançar.

Sou un bon exemple per il·lustrar l'anàlisi de Parag Khanna el 31 de maig, dijous passat, a *La Vanguardia* quan deia que “... la democràcia a Europa degenera en populisme, però guanyar eleccions no et fa millor governant, ni una majoria absoluta et fa eficient.”

Andorra viu, -estem d'acord-, una situació excepcional.

Hi ha canvis profunds.

Hi ha també un intent de conversió de l'economia en la ideologia dominant sobre la base de condicionar sempre els drets socials i culturals a la situació econòmica.

Una política que faci valer, que defensi, l'interès general és l'única empara que tenen els ciutadans davant la voracitat dels poderosos, que la crisi ha exhibit sense cap disfressa, tant a Andorra com arreu d'Europa.

Una societat democràtica és un espai de responsabilitats compartides.

Està regulada per unes lleis i per uns principis que són als textos constitucionals.

A Andorra la nostra societat es fonamenta damunt dels límits que garanteixen la mínima cohesió necessària per poder parlar de comunitat nacional andorrana.

Ja sabem que en les societats capitalistes la democràcia es fonamenta també en l'acceptació de la desigualtat amb el contrapès de la igualtat política i de drets.

És, no cal dir-ho, un equilibri precari que necessita un component important d'equitat, si es vol evitar una fractura social que només pot conduir al conflicte.

Per això, l'opció intel·ligent i responsable consisteix en vincular regulació econòmica i obertura a la inversió estrangera amb el reforçament de les proteccions socials, i no pas oposar una cosa a l'altra.

La reforma de la Caixa Andorrana de Seguretat Social pot ser ineludible però únicament pot ser cohesiva amb una modulació molt afinada dels retocs.

Pretenen que no esteu conculcant ni trepitjant cap dret. I ahir per reforçar la vostra argumentació ens deieu que "un jubilat rep de mitjana una pensió que representa el triple del que ha cotitzat". Esteu en línia amb la CASS que, la setmana passada, publicava unes estadístiques, fredes i cíniques, intentant culpabilitzar la gent gran que "costaria" 5.500 euros a l'any al sistema en despesa sanitària.

La gent gran no són números, no són pèrdues. La gent gran són persones a les quals hem d'agrair, entre moltes coses, que vostè i jo estiguem aquí, en la seu del Consell, parlant sobre el seu futur. Si en les noves formes de governar s'inclou la desconsideració i el tractament de la gent gran com si es tractés d'un fred centre de cost comptable... s'ho han de fer mirar!

Oblideu, o possiblement desconeu, que el benestar són drets, no serveis. Aquests drets són essencials al nostre sistema constitucional, a l'Estat de dret democràtic i social que és Andorra.

El to del seu discurs pretén culpabilitzar a tots els usuaris de la CASS i als prestadors. Nosaltres no pretenem rebaixar el nivell d'exigència i control en les prestacions però no podem admetre que es faci pagar a justos per pecadors.

Fa angúnia que només ens parli del paper de control i inspecció de la CASS, s'hauria de parlar també de la protecció dels drets reconeguts a l'article 30 de la Constitució, i garantits per l'Estat.

No es pot malmetre el benestar perquè "costa massa i no ens ho podem permetre" és malmetre la democràcia, i maltractar la Constitució que, ja ho sabem, Sr. Martí, vostè no la volia.

D'ençà que heu arribat al Govern us dediqueu a complaure les exigències d'aquells que han prestat els diners a l'Estat, reduint la despesa pública i assumint, sense discutir ni reflexionar-hi cinc minuts, que l'actual Estat del benestar ha de ser revisat.

Ens dieu que és dolorós però, que no hi ha una altra alternativa.

Doncs n'hi ha una: definir el marc d'una ciutadania social, que no deixi ningú en la dependència, la vulnerabilitat o desprotegit davant els accidents de la vida.

El pacte d'Estat sobre les prestacions socials s'hauria de fer sobre això.

Però el seu pacte de Toledo d'ahir, Sr. Martí, no era pas això, era un "lo tomas o lo dejas" sobre la base del que vostès ja tenen decidit. Això no és consens, ni ampli ni curt, és un intent d'imposició de la vostra "veritat revelada": que l'única manera possible de sortir de la crisi en la qual es troba Andorra seria a base de retallades de la despesa pública social.

Voldríeu centrar així el debat únicament en com retallar, malgrat l'enorme evidència que aquestes mesures són contraproductives tal i com ho demostra el que ha estat succeint a Grècia i a Irlanda, països en els quals aquestes mesures empitjoren de manera espectacular la recuperació econòmica.

Això no és, no pot ser, un pacte d'Estat. Això era i és un simulacre, una disfressa.

L'anunci de flexibilització del mercat laboral no és una bona notícia. A ben segur algun organisme internacional no compartiria aquí la vostra convicció.

Pel que fa a la reforma de la Funció Pública celebren que no vulguin "... fugir d'estudi ni un minut més..."

Llàstima que, aquí també, vulgui fer creure que abans de vostès ningú no havia fet res. Sap perfectament que no és cert. Que la seva predecessora Coalició Reformista es negués a participar l'any 2010 en la Taula de Treball sobre la Llei de la Funció Pública, no pot esborrar els trenta-

tres acords a què va arribar la Taula, amb participació dels sindicats de la Funció Pública

Als que us guien en les retallades no els importa, ni poc ni molt, l'equitat de les mesures, els interessa veure com reduïu el deute i no els augmenteu la contribució.

Hem d'encarar la crisi no només des del vessant de la despesa sinó també des del vessant dels ingressos, de la fiscalitat.

Estem convençuts que la pèrdua d'ètica i valors són a l'origen del desastre econòmic i que aquesta pèrdua és un llast pel futur.

En aquest escenari som conscients que on de veritat es reflecteix el compromís d'una societat amb uns valors i una ètica és en la fiscalitat.

I lamentablement la fiscalitat actual no respon a l'esperit ni a la lletra de l'article 37 de la Constitució.

Les recents modificacions no han respost tant a l'interès general com a la influència de grups d'interès.

Us empareu en el discurs neoliberal dominant: reduir els impostos és, sempre, positiu.

La suma d'una diversitat d'ajustos inconnexos ens deixa una espècie de formatge de gruyère que cada col·lectiu de la societat andorrana ha procurat foradar segons les seves conveniències en cada moment.

Per aquest motiu la capacitat política que s'utilitza per retallar la despesa, també ha d'exigir-se per a una autèntica reforma fiscal capaç d'atendre l'interès general i les exigències de l'economia productiva. I no s'hi val a fer-ho al final de la legislatura. S'ha de fer ja.

És possible i és necessari. I en cas que no es faci, que no ho vulgueu fer, anirà augmentant el malestar social, i també aniran augmentant els grups, que la CASS qualifica i classifica com "costosos".

Nosaltres hem defensat sempre que cal afrontar amb valentia un procés ambiciós d'obertura de la nostra economia. I ho fem recordant que el marc de desenvolupament econòmic natural del nostre país és principalment el de la Unió Europea.

Andorra no pot pretendre continuar amb l'actual proteccionisme econòmic, rebutjant el creixement i les moltes oportunitats que ha de representar l'obertura de l'economia.

Per això defensàvem i defensem elaborar una llei que reguli les inversions estrangeres, com a marc normatiu que serveixi d'atracció positiva per a la inversió estrangera i que vingui a enriquir i ampliar el creixement de la nostra economia.

Però el vostre procés d'obertura s'assembla a un gran mercat de Calaf o potser caldria més parlar d'*outlet*,

perquè vostè el que està promovent no és posar les bases perquè Andorra atregui talent i inversió estrangera de qualitat, el que vostè està promovent és la venda, boci a boci, del teixit empresarial andorrà a interessos estrangers. Només cal veure el que està fent Monitor Group, la consultora estrangera contractada per 1,5 milions d'euros, saltant-se alegrement totes les disposicions de la contractació pública, maquillant-ho amb l'ADI i el que estan proposant als afiliats de la Unió Hotelera. Aquesta és la realitat de l'obertura econòmica que vostè i el seu govern ens proposa: no es busca inversió sinó compradors.

Fa un any ens va prometre que faria de la lluita contra l'atur la seva prioritat, que era la seva màxima preocupació. Ara és hora de fer un balanç de la situació i dels esforços que s'hi ha esmerçat. Però les xifres són tossudes, i el que ens mostren és un 48% més d'aturats que fa un any, un 65% més d'aturats des del desembre, 1.003 persones inscrites al mes d'abril en situació de recerca de treball al servei d'ocupació, a les quals hauríem de sumar les 3 mil més que han marxat del país, bona part de les quals cotitzaven a la CASS. Si aquesta era la seva prioritat, el fracàs de la seva política és més que evident. I ho és encara més, si analitzem la tendència, es veu que quan nosaltres vam deixar el Govern, la situació estava en vies d'estabilització i que amb vostè al Govern, gràcies a les seves mesures, a partir del desembre hem vist aquest augment, li repeteixo d'un 65% de més en el nombre d'aturats.

En aquest àmbit també es troba a faltar que el sistema educatiu assimili els mecanismes de la societat d'aprenentatge per reciclar permanentment, buscar oportunitats per recuperar en l'àmbit de les noves professions a l'elevada desocupació, especialment juvenil, que tenim, i donar opcions als més grans que difícilment podran reintegrar-se en el mercat de treball que havien conegut.

Tornar a donar un impuls al turisme era una de les seves promeses electorals més destacades. Va fitxar, a cop de talonari, a 8000€ al mes, al director comercial de Port Aventura, per posar-lo al capdavant d'Andorra Turisme. I ho va fer reemplaçant un bon professional andorrà, coneixedor del país i dels mercats internacionals. S'han gastat més de 8 milions d'euros en 3 campanyes, han cedit la promoció i les reserves d'hotels del país a una empresa estrangera i per quin resultat? Un nombre de visitants que no para de baixar, un nombre d'estades estancat, i 287 reserves durant l'hivern a la web d'HotelBeds. Però a més d'aquest fracàs no solament no ha aconseguit unir a tothom darrere la seva política sinó que no ha fet més que dividir. I miri que vostè havia de ser l'home del consens i de la unitat.

Ha dividit els hotelers, ha dividit els comerços, ha dividit les agències de viatge. El diàleg que havia de marcar la seva etapa al Govern s'ha tornat un monòleg sense gaire sentit, on fins i tot els fracassos són alabats com grans èxits. Ens va prometre humilitat i transparència, i quan el seu ministre fa balanç del desastre que ha suposat la seva campanya d'hivern, se'n vanagloria i se'n satisfà.

Sabem que les relacions amb Europa ja no poden considerar-se només política exterior en la mesura que la nostra economia ja aplica diverses directives comercials, duaneres, monetàries i financeres de la Unió Europea.

Per això li recordo, Sr. Martí, que la locomotora en la qual vostè ens deia ahir que es trobava en les relacions amb la Unió Europea va sortir de l'estació abans que vostè arribés a l'Edifici Administratiu. Ens sembla bé que hi hagi pujat. Benvingut al tren que ens hauria de portar ben aviat a la conclusió d'un nou acord que ens acosti als avantatges i obligacions del mercat interior comunitari. Els socialdemòcrates sempre hem estat uns fermes partidaris de la convergència amb Europa. Hem, doncs, de reforçar un gran consens sobre els eixos bàsics de la nostra política de relació amb Europa als quals cada part pugui incorporar els seus matisos però sempre amb el ben entès d'unes prioritats bàsiques compartides.

Vaig acabant Sr. síndic.

Senyor cap de Govern, tindrà tot el nostre suport en el desplegament d'una lluita decidida contra el contraban. Crec, però, que per encarar-la fermament haurà de revisar alguns protocols d'actuació de la Duana amb la finalitat d'evitar la reintroducció d'amistats perillosos.

A la vegada li hem de dir que no compartim la política del "fer més amb menys" en seguretat ciutadana. Les baixes per jubilació a la Policia s'han de cobrir si volem mantenir i reforçar la tranquil·litat del país.

També m'alegro que, finalment, vulgui tirar endavant el projecte de modernització i digitalització de l'Administració que vam treballar i preparar i al que vostès no volgueren donar suport tombant els corresponents crèdits extraordinaris en aquesta Cambra, l'any 2010. Aleshores sí que hi hagué -i el cito vostè aquí- "qui encara, en qüestions tan cabdals com aquesta" feia "mesquins càlculs electoralistes".

La història d'Andorra no comença amb la seva elecció com a cap de Govern, S'entesta a parlar-nos de "nova Andorra", quan vostè no proposa res de nou. Ens treu les velles receptes que durant molts anys els lliberals van estar repetint i que ens han dut al cul de sac en què ens trobem: menys Estat, menys serveis públics, menys confiança en el talent local, més contractacions a l'estranger, més assessors i càrrecs de confiança, més especulació en sòl urbà

consolidat, amb noms i cognoms coneguts afavorits per una condonació de la cessió obligatòria.

Les receptes de la seva pretesa novetat són velles: Casino, l'eix de Meritxell-Carlemany pels vianants, heliport i -no hi podia mancar- l'aeroport de la Seu. Sembla que s'hagués inspirat en els seus vells dossiers de president del Grup Parlamentari Lliberal.

Per gran que sigui, el desordre financer internacional no pot servir per explicar el fracàs de la política econòmica duta a terme durant el darrer any: no hi ha hagut recuperació; ha augmentat la desocupació; els dèficits públics no baixen.

Al nostre entendre les prioritats del 2012 són clares: feina pels joves, nous mitjans per a la Policia i la Justícia i enllestir la reforma fiscal.

Els andorrans esperen i desitgen que hi hagi un sentit, una direcció.

No estem pas confrontats només a una crisi econòmica i social sinó que tenim al davant el fracàs d'un sistema global.

El liberalisme polític del 1994 al 2009 i el liberalisme financer que l'acompanyava i l'orientava ens han posat de cara a la paret: la competitivitat del comerç andorrà s'ha degradat, les desigualtats socials augmenten, la crisi moral és ben evident i a la gent li costa creure en el seu futur.

Per això els socialdemòcrates defensem un altre model de societat, fonamentat en un creixement sostenible.

Això comporta trencar amb el model de "tenir-ho tot" que ha enriquit una minoria que no en té mai prou, i afirmar clarament que una part important dels recursos de l'Estat s'ha d'esmerçar en el benestar col·lectiu. I, també, afavorir, mitjançant la investigació i la innovació, la transició ecològica.

Això suposa una expansió molt marcada de la despesa pública per estimular l'economia i la creació de llocs de treball. Situar la inversió del conjunt de Govern i comuns al 3% del PIB a l'horitzó 2015 no és suficient.

No ens agraden els seus discursos de la por i l'angoixa.

Contràriament al que ens deia ahir, nosaltres volem creure que el temporal no ha vingut per quedar-se sinó que ha d'escampar, com les onades s'esgoten en arribar a la platja i que, més tard o més d'hora, Andorra es recuperarà. Per això preferim un discurs d'esperança perquè, per molts temporals i onades que hi hagi, un projecte polític només pot arribar a bon port si representa una esperança.

Per això defensem l'esperança front a la por. I defensem l'economia productiva, creadora de veritable riquesa, front a l'economia depredadora, generadora de bombolles especulatives.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Entrem, doncs, ara en el temps de la intervenció del Grup Parlamentari Demòcrata.

Sr. Ladislau Baró teniu la paraula.

EL Sr. Ladislau Baró:

Gràcies Sr. síndic.

Bé, ens toca debatre avui en el marc del primer debat d'orientació política de la present legislatura, sobre el discurs pronunciat ahir pel senyor cap de Govern: sobre el seu contingut i sobre el seu to polític; sobre el balanç de les seves realitzacions i sobre la qualitat de les seves propostes. El debat d'orientació política és un dels esdeveniments més significatius del curs parlamentari i, més en general, de l'any polític. A la vegada, entenem que aquest és un bon moment per expressar el posicionament general del Grup Parlamentari Demòcrata en relació al desenvolupament de la legislatura.

Hem de parlar de política general. Aquest ha de ser un debat sobre la situació del nostre país, sobre com és l'Andorra d'avui i, sobretot, sobre com volem que sigui l'Andorra del futur. Un debat que entenc que cal mantenir en la línia de renovat optimisme expressada ahir pel Sr. cap de Govern.

Cal que Andorra i els andorrans creguem en nosaltres mateixos; que confiïm en les nostres possibilitats i que aprofitem les nostres oportunitats. Per enfortir aquesta confiança, certament hem de creure en Andorra, i en conseqüència, hem de repensar Andorra i actuar per Andorra. Reflexió i acció, com a exercicis necessaris per tal d'adreçar les nostres polítiques a millorar les condicions de fons del país, per invertir en futur, per incrementar la competitivitat de l'economia i per atendre els més necessitats d'ajuda.

Sr. Bartumeu, el seu plantejament d'avui s'allunya d'aquests paràmetres que acabem d'anunciar perquè malgrat ha volgut acabar amb un to d'optimisme, el seu discurs entenem que, doncs bé, es concentra en posar l'èmfasi en tot un seguit de tòpics que han vingut caracteritzant, doncs bé, el seu estil d'oposició parlamentària acreditant no només l'any que portem de legislatura sinó també altres legislatures, i a les hemeroteques em remeto, però en tot cas aquestes acusacions reiterades i mai provades de la presència d'una mena de *launching organisation*, de grup de llançament de Demòcrates per Andorra a l'hora de catapultar de manera artificial aquesta formació política al poder, la veritat és que deixen de ser un exercici ni brillant de retòrica perquè, en tot cas, allò que compta... això podria ser cert si estiguéssim en

una dictadura però en una democràcia allò que compta és el resultat electoral, són les urnes. Per tant, les eleccions per part de Demòcrates per Andorra van ser guanyades neta i clarament i sense la presència d'aquests factors d'aquests d'additius que vostè pretén incorporar de manera artificial. Arribarà el moment de passar comptes, arribarà el moment d'unes noves eleccions i llavors serà el moment d'avaluar doncs, el recolzament, els retrets i les virtuts que l'electorat andorrà pot trobar a la nostra gestió. El demés entenem que són cants de sirena que poc aporten al debat polític.

En tot cas, el discurs pronunciat ahir pel Sr. cap de Govern és un discurs que es pot definir o valorar de moltes maneres... com que era molt llarg, doncs, donava molt joc. Permetin-me que ara destaquï un atribut del mateix que considero essencial: l'absència d'eufemismes, la claredat en l'exposició dels problemes i en la proposició de solucions. Som conscients que queden problemes per resoldre i que queda encara molta feina per fer. Certament, per avançar cal resoldre problemes i per resoldre'ls cal identificar-los i entendre'ls. Des del Grup Parlamentari Demòcrata volem aprofitar el debat d'avui per dir que som conscients que hi ha coses que es poden millorar i que s'han de millorar. I acceptarem aquelles crítiques que siguin constructives -aquestes les acceptarem. La majoria demòcrata no pretén tenir la "Raó", en singular i en majúscula. En canvi estem convençuts de tenir raons, molt bones raons per a considerar que, amb el Govern, estem situant Andorra en el bon camí de la modernització.

Mentre que tenir la "Raó", en majúscula, ens remet a la metafísica, tenir raons ens porta a pensar en el diàleg aplicat a la vida en comú, a la vida en societat. Tenim les nostres raons; unes raons que es poden comparar i discutir amb les raons dels adversaris. Des de la majoria, i entenc que també des del Govern, hem vingut avui a exposar -i a tractar de motivar- les nostres raons, fent, d'aquesta manera, que sigui possible un veritable debat d'arguments. Això sí, ho fem des de la fermesa del que està convençut de la bondat de les seves propostes.

No va ser el d'ahir un discurs usual el que va pronunciar el Sr. cap de Govern, va ser un discurs que expressava sincera i honesta preocupació per la complexitat de la situació però que a l'hora transmetia fermesa i resolució. No va ser un discurs de resignació, va ser un discurs de combat; de combat davant els problemes i davant el pessimisme. Un combat per la modernització del país.

Som conscients que ens estem situant en un nivell d'autoexigència molt elevat i això certament fa una mica de respecte; però en tot cas, la nostra ambició per Andorra no té límits i provarem d'estar a l'alçada que requereixen les actuals i difícils circumstàncies.

També som conscients que, en el camí, ens podem de vegades equivocar: és el risc de prendre decisions i més encara en temps difícils. Quan això succeeixi, no ens importarà rectificar. No farem passar un malentès principi d'autoritat per davant de criteris més importants de raonabilitat i de sentit comú.

Volem ara remarcar que en un força dur context de crisi econòmica estem mantenint i augmentant les polítiques socials -malgrat s'hagi dit no fa gaire el contrari-, estem fent esforços per reactivar els sectors tradicionals de la nostra economia i estem obrint el país a les inversions estrangeres. Estem tirant, doncs, endavant un canvi progressiu, però decidit, de model de creixement. Volem avançar amb decisió cap el futur però sense provocar ruptures en l'actual teixit productiu.

Som conscients dels reptes colossals que truquen avui a la porta d'Andorra. El procés de globalització i el de crisi econòmica -almenys en l'àrea europea- semblen anar associats, en una dinàmica sovint difícil d'interpretar. Podem restar indiferents davant d'això? Podem pensar que no hem de millorar la nostra capacitat de competir? Hem de donar resposta a aquests reptes. Ho necessiten les nostres empreses, la nostra economia, els nostres treballadors, els nostres estudiants; ho necessita, en definitiva, la nostra gent. Com ens explicava ahir el Sr. cap de Govern, estem treballant de cara a la recuperació del creixement, confiant en els sectors tradicionals i apostant amb molta convicció per l'arribada de nous sectors.

A la vegada, ens preocupen les finances públiques; per això hem iniciat un conjunt de polítiques per a fer sostenible el nostre Estat, unes polítiques que han de tenir continuïtat al llarg de la legislatura. No estarem a punt per aprofitar, amb un bon nivell de rendiment, la recuperació econòmica -que ha d'arribar- si no tenim el dèficit públic controlat: per a fer-ho ens cal establir una estructura d'ingressos eficient i equitativa, -en això hi estem d'acord Sr. Bartumeu- que, a més, mantingui un clar diferencial fiscal, -suposo que en això també hi estem d'acord. I també ens cal reduir despeses i optimitzar el funcionament dels serveis públics. Miri Sr. Bartumeu, la manta de l'estat del benestar és com aquelles que en les nits de fred no acaben de tancar del tot, i això és així en un temps de bonança econòmica però, és clar, si es volen fer hospitals potser no hi haurà prou diners per a escoles i viceversa, és a dir, sempre és molt difícil arribar a conciliar totes les demandes de l'estat del benestar en una situació, fins i tot, de bonança econòmica. En una situació de crisi com la que estem patint això es fa encara més evident.

En aquest sentit estem convençuts... estem convençuts que cal reduir les despeses i optimitzar el funcionament dels serveis públics. Hem començat a

fer-ho i ho continuarem fent. Les reformes que estem plantejant de la Llei de la Caixa Andorrana de Seguretat Social i de la funció pública són peces estratègiques prioritàries també per al nostre grup parlamentari. No encararem, però, els necessaris ajustaments de forma dogmàtica, com se'ns acusa de fer-ho.

Volem garantir la viabilitat a llarg termini del nostre sistema sanitari i de protecció social; volem una educació de qualitat, com a eina fonamental per redistribuir les oportunitats; i volem una Administració àgil i eficaç, així com volem atendre amb tot rigor les necessitats derivades de l'articulació d'una Administració de Justícia eficient i de la implementació de l'Acord monetari i de la nova fiscalitat.

A la vegada, cal dir que, en el termini més immediat, els pressupostos de l'Estat es veuen abocats a una important reducció de la inversió pública, que tot i així, es manté en uns nivells tals que permeten fer front a les necessitats més immediates, més prioritàries en matèria d'infraestructures. Dit això, demanen al Govern que la contenció en aquest àmbit sigui conjuntural i que tant aviat com sigui financerament possible l'Estat incrementi gradualment els actuals nivells d'inversió pública. I no només ens referim a la inversió en infraestructures estrictament entesa, sinó a la funció que nosaltres entenem que ha de tenir l'Estat social, que ha de ser un Estat inversor, que inverteixi sobretot amb garantir la igualtat d'oportunitats dels ciutadans. Per tant, quan parlem d'inversió ho fem amb un concepte ampli i no pas només amb un concepte merament restringit.

La inversió pública, Sr. Bartumeu, és cert que en determinats contextos de caire Keynesià, contribueixen a reactivar l'economia. Però o sempre és així. Si la crisi econòmica que patim és una crisi de demanda, aquesta segurament és una bona mesura. Però hi ha molts indicis que apunten que no només a Andorra la crisi que patim, la crisi del deute, és una crisi estructural a la qual no només cal fer-hi front, o potser no cal fer-hi front de cap manera, amb un augment de la inversió pública que comporti un increment del dèficit i del deute. Nosaltres entenem que aquest és el principal combat en matèria de política econòmica al qual hem de fer front i suposo que estaran d'acord amb nosaltres en el sentit que un equilibri pressupostari és en temps de crisi i en temps de no crisi, una bona garantia de l'estabilitat i la solvència de l'Estat.

Permetin-me ara esmentar quin és, segons el meu criteri i en un àmbit general, el gran repte que ha de tenir la nostra agenda política; un repte en el qual ens hi juguem en bona part el nostre futur. Hem de ser capaços d'integrar tres dimensions socials diferents que no es deixen unificar amb facilitat:

primer, mantenir la capacitat competitiva sota les inestables i, de vegades, agressives condicions de la crisi econòmica; segon, aconseguir fer-ho sense lesionar les bases de la cohesió i la solidaritat social; i tercer, assolir tot el que s'acaba d'esmentar dins les regles i sota les institucions democràtiques d'una societat lliure. És a dir, competitivitat, cohesió i llibertat, esmentades sense ordre de preferència. I a la qual, probablement, cal afegir-ne una quarta: la seguretat, aquest important actiu que tenim i que hem de procurar preservar; ja que, a tall d'exemple, de què ens serviria ser lliures si no poguéssim passejar tranquil·lament pels carrers. Aquest ha de ser el fonament de la nostra orientació política i aquest és el rumb que pensem que cal seguir de cara al futur.

I aquest rumb no es pot mantenir si ens dediquem a navegar per les aigües conegudes i sovint massa plàcides del conformisme i del confort o amb la calculadora electoral permanentment connectada.

D'altra banda, no és admissible negar, i així va tornar a quedar acreditat en la sessió d'ahir, el fet que el Govern posa constantment sobre la taula un diagnòstic clar, sincer i valent sobre la situació de les finances públiques, sobre la sostenibilitat de la CASS i sobre la necessitat d'obrir l'economia i de renovar i ampliar el nostre teixit productiu. I tampoc es pot negar que aquestes qüestions -al marge de la dificultat evident que puguin tenir associada- s'han començat a remoure efectivament.

Cal ser conscients que, de vegades, no es pot contemporitzar, ajornant les reformes urgents per a més endavant o per mai, tot invocant, com fan alguns, una multitud d'excuses moratòries i d'elements de dilació.

Davant les discrepàncies i les desercions, si *l'enjeu* s'ho val, no es pot retrocedir i cal atrevir-se a presentar alternatives als ciutadans.

És cert que cal unir en lloc d'enfrontar. Però també és cert que no es pot fer servir el consens com una arma electoral o com a excusa per a exercir una mena de dilació permanent. D'altra banda, hem de ser conscients que la unitat a qualsevol preu promou l'immobilisme. No es pot voler anar a pescar al mateix temps en totes les aigües, dient alhora una cosa i la contrària. Si ens limitem a voler conciliar totes les oposicions (i no em refereixo només a les oposicions polítiques) el que farem es posar-nos tots d'acord en no res. No ens pot passar el mateix que a l'ase de Buridà, que es va morir de gana, paralytat, per no saber triar cap opció.

Així mateix, cal mantenir la política de reformes que ja hem encetat de manera decidida. El ple d'aquesta Cambra examinarà ben aviat el Projecte de llei d'inversions estrangeres; el seu procés legislatiu ve acompanyat, a més, d'un esforç transversal -que el

Sr. cap de Govern ahir ens va confirmar que es mantindrà i s'incrementarà- per tal d'aconseguir que els seus efectes en el creixement es puguin sentir al més aviat possible. A això s'hi afegeix un sistema fiscal encara en construcció però que, malgrat alguns auguris pessimistes -i partidistes- s'ha revelat solvent i apte per a poder rubricar un conveni de doble imposició amb la República Francesa, pas decisiu que ha d'obrir la porta a la conclusió de convenis d'aquesta mateixa naturalesa.

Per un altre costat, voldria esmentar que aquesta sessió que estem celebrant, que ha de servir per a continuar perfilant les grans línies mestres que han de presidir tant l'acció política de Govern com l'activitat política de la legislatura, té també un fort component institucional.

En aquest sentit, es tracta d'un acte d'especial rellevància a l'hora de considerar les relacions entre el Consell General i el Govern, unes relacions que han de quedar definides en termes de control i de col·laboració. Ambdues institucions han de desenvolupar les seves funcions constitucionals respectant els seus àmbits competencials respectius però sent alhora conscients del *continuum* institucional que les uneix, i que queda especialment posat en evidència a través de sessions com la d'avui. El principi de separació de poders entre Govern i Consell no ha de voler dir ni aïllament ni incomprensió; al contrari, ha de ser entès en termes de col·laboració, impuls i diàleg institucional, sempre dins l'estricta respecte de les respectives competències.

Les relacions entre majoria i oposició, i entre Govern i oposició, són només una part de les relacions que s'han d'establir entre les dues institucions a les que acabem d'al·ludir. I, una vegada més, convé no confondre la part amb el tot. Quan es parla de relacions majoria-oposició, és força raonable que la qüestió quedi emmarcada en la quotidiana dialèctica política, fet normal en un règim democràtic de partits: cada força política té els seus programes i ha de defensar les seves propostes.

El que segons el meu criteri no hauria de succeir mai és que la dialèctica entre Govern i oposició, o entre majoria i oposició (fins i tot entre Govern i majoria, si m'apuren) acabi contaminant les bones relacions institucionals.

Malauradament, en el decurs de la present legislatura, aquesta contaminació s'ha arribat a produir en alguna ocasió, especialment en l'activitat desenvolupada en algunes comissions legislatives; és cert que el Reglament del Consell estableix per via directa o interpretativa la unanimitat com a pauta a l'hora de permetre certa flexibilitat en l'evolució del procediment legislatiu, atorgant als parlamentaris la possibilitat d'introduir correccions o millores als

textos des de paràmetres de raonabilitat i sentit comú. I sovint les coses ja funcionen d'aquesta manera. Però de vegades, malauradament, com dèiem, certes expressions de poca flexibilitat (diguem-ho així) dificulten una raonable evolució de l'activitat legislativa, anant-se més cap a una exaltació del procediment -amb finalitats tàctiques- que cap a una ponderació pausada dels elements substantius o formals que permeten millorar el resultat legislatiu. El debat polític i la discrepància de plantejaments no haurien en cap cas de tenir efectes en el procediment i en el resultat legislatiu.

Dit això, voldria ara, si m'ho permeten, fer referència a una noció -la de federalisme- que en el seu sentit més ampli entenc que ens pot ajudar a encarar alguns dels reptes que tenim plantejats, vinculats amb el diàleg amb els comuns i amb la relació amb Europa. Quan parlo ara de federalisme no m'estic referint a una forma concreta de definir l'estructura d'un estat i el seu nivell de descentralització. Em refereixo a una determinada modalitat de relació que es pot establir entre diferents organitzacions o entitats polítiques. Una modalitat de relació que queda definida en termes d'integració i no de competició. La relació entre entitats dotades d'un cert nivell d'autogovern, per tal que sigui estable i integradora, no pot quedar emmarcada en una permanent lluita per les competències o pels recursos, no pot estar inscrita en un procés permanent de competició per veure qui en treu més. El federalisme competitiu ha de donar pas al federalisme cooperatiu.

Els comuns també són Estat, afirmava ahir el Sr. cap de Govern amb encert. Doncs bé, enfortim els mecanismes de cooperació institucional entre Consell General, comuns i Govern; aparcem les malfiances i afavorim les complicitats. Aquest plantejament, a més, en un moment de reflexió sobre la sostenibilitat de les finances públiques, agafa més vigència que mai. Els comuns han de poder compartir la problemàtica del finançament de l'Estat i s'han de poder implicar en la resolució de la mateixa. El Govern i el Consell General, per la seva banda, han de poder afavorir l'exercici de l'autogovern comunal, entès no com a un procés permanent de reivindicació de competències i recursos, sinó com a un instrument vàlid per a fer efectiu aquell principi que afirma que determinades qüestions es resolen millor des de la màxima proximitat amb els ciutadans.

De la mateixa manera que l'esperit que inspira el federalisme cooperatiu ens pot ser molt útil en l'ordre institucional intern, penso que també ens pot ajudar a encarar el cada vegada més necessari aprofundiment de les relacions entre Andorra i la Unió Europea. Hem de poder parlar francament amb Brussel·les, i tractar d'avançar amb fermesa en el que

avui encara no és més que una possibilitat: la construcció d'un espai econòmic europeu dels petits estats. L'obertura econòmica no té sentit si la fem d'esquenes a Europa. I la nostra relació amb Europa no té sentit si no la plantejem en termes de cooperació. No podem ser pidolaires empedreïts, de la mateixa manera que Europa no pot ser una entitat insensible a les particularitats dels més petits. Cal continuar avançant en la nostra relació amb Europa. És cert que nosaltres sols no podem determinar el calendari, però des de fa un cert temps s'estan posant les bases per a alguna cosa més significativa que un mer aprofundiment de l'acostament. Cal continuar treballant, amb voluntat de cooperació, en aquesta línia i cal esmerçar tots els esforços en mantenir un consens interior en aquest àmbit.

Només en relació al context europeu agafen tot el sentit l'obertura econòmica i la modernització fiscal -homologada internacionalment-, que, com hem dit abans, són dues peces essencials en el dibuix estratègic d'un canvi gradual però decidit cap a la seguretat jurídica i la competitivitat econòmica.

El Sr. síndic general:

Hauria d'anar acabant Sr. Baró, si us plau.

EL Sr. Ladislau Baró:

Estava a punt de dir-li Sr. síndic, perdoni que acabo.

Moltes gràcies.

De manera paral·lela, cal avançar en l'elaboració d'una llei que fixi unes pautes estables i equitatives de regulació de la competència, de cara a enfortir la seguretat jurídica. A la vegada, els treballs que des del grup parlamentari, en diàleg amb el Govern, s'estan desenvolupant en els àmbits de la legislació d'atenció social i de les relacions laborals i la llibertat sindical ens han de portar, una vegada conclusos, a enfortir el diàleg social i a millorar la cohesió de la nostra societat.

En definitiva, el lideratge que nosaltres pretenem aportar a la societat és obert i no dogmàtic. Un lideratge que es defineix en determinades propostes polítiques però que, -sobretot-, s'inscriu en un determinat sistema de valors: solidaritat, competitivitat i igualtat d'oportunitats, com va quedar reflectit ahir en el discurs pronunciat pel Sr. cap de Govern. Hem de ser capaços de veure molt més enllà dels propis interessos partidistes i d'enlairar-nos per sobre de les conspiracions o de les batalletes del dia a dia.

En qualsevol cas, considerem que des del Govern, des del Consell General, i des del conjunt de les institucions hem de ser capaços d'aportar no només reflexió i acció, sinó també orientació -paraula clau en la sessió d'avui- a una Andorra que es troba en la

cruïlla de viure -i d'haver de decidir el seu futur- en un context de crisi severa i en un món cada vegada més interdependent.

Des del Grup Parlamentari Demòcrata ens entestem a ser optimistes; dos qüestions ens confirmen en aquesta percepció: en primer lloc, i com a aspecte més rellevant, la realitat del país, on, malgrat les dificultats econòmiques, es treballa, es fa empresa, s'estudia, es crea riquesa, es fa esport; la nostra és una societat viva i cohesionada, dinàmica i creativa; en segon lloc, perquè, si se'ns permet la immodèstia, confiem en els nostres projectes i en els del Govern, en la nostra voluntat reformadora i en la nostra capacitat d'impulsar la modernització. El temps traurà i donarà efectivament raons. Nosaltres, el grup parlamentari i el Govern, tenim les nostres, les nostres raons. I pensem que estan ben motivades.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Bé, acabades les intervencions dels grups parlamentaris se suspèn la sessió durant 30 minuts perquè el Govern pugui preparar la seva resposta.

(Són les 10.49h)

(Se suspèn la sessió)

(Són les 11.23h)

(Es reprèn la sessió)

El Sr. síndic general:

Reprenem la sessió.

És ara el moment de la intervenció del Sr. cap de Govern i dels ministres, si així ho desitgen.

Per Govern, passo la paraula al Sr. cap de Govern.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

Molt Il·lustres Conselleres, Molt Il·lustres Consellers.

Sr. Bartumeu, qui està jugant amb la por? Vostè, jo no.

Com es pot tenir la gosadia de dir a la seva primera part de la seva intervenció de la rèplica, doncs, al meu discurs que vaig tenir ahir, d'orientació política, que les pensions de la gent gran no estan garantides.

Com es pot arribar a dir això quan vostè sap que estan garantides, i jo dic aquí formalment i solemnement que estan garantides.

Del que es tracta, i la gent gran ho sabem, és que les pensions dels seus fills i dels seus néts també estiguin garantides. Això és del que es tracta. Em sembla que és això del que vaig parlar ahir. A mi no m'ha

semblat, per dir-ho clar, m'ha semblat i ho dic amb tot el respecte, de molt mal gust que vostè digui això.

Del que es tracta és que les pensions estiguin garantides pels fills i pels néts de la gent gran. És a dir, vull llançar un missatge clar, perquè m'ha semblat, al punt meu de vista, fora de lloc aquesta afirmació.

Miri, m'hauria agradat parlar d'altres coses, i parlar del que interessa als ciutadans. Perquè jo entenc que el debat d'orientació política dóna l'oportunitat al Govern per exposar davant del ple quin és el full de ruta marcat. Jo penso que ahir ho vam fer. Permeti'm que ho digui que ho vam fer, amb contundència, dient la veritat de la realitat que està vivint el nostre poble, però també donant solucions, i en tot cas no defugint de l'esperança que hi ha, si sabem fer les coses ben fetes, i haurem d'agafar decisions, ho sabem tots, dures.

La cosa és voler amagar, ho torno a dir, el cap sota l'ala, i fer aquestes retòriques, aquestes frases que fa més de vint anys que vostè està dient sobre el clientelisme, els poders fàctics, aquestes insinuacions.

És la seva manera de fer. Però miri, ha passat una bona part del seu debat recordant que vostè no li van deixar fer. Qui no li va deixar continuar fent-ho, no són pas els parlamentaris d'aquí. Va ser el poble d'Andorra! Va ser el poble d'Andorra! No ens enganyem. Això és la democràcia. És el poble d'Andorra.

Vostè tenia avui, penso jo, una gran oportunitat. Tenia una gran oportunitat de defensar quin projecte de país defensa el seu partit o vostè. Jo penso que l'ha perdut. Perquè Sr. Bartumeu, vostè aquí té un problema greu. Vostè ja va tenir l'alternativa, i diguem-ho clar, la va desaproveitar. Vostè va tenir dos anys per demostrar quina era la seva orientació política i poc més d'un any, ho deia ara fa un moment, no vam ser nosaltres, no van ser els poders fàctics, no van ser els lobbies, va ser una cosa molt més important, molt més democràtica, és el poble d'Andorra que li va dir el que en pensava de la seva gestió. Va passar de tenir 14 consellers a tenir-ne 6. I vostè continua aquí, que és legítim.

I jo no discutiré mai el seu dret de tornar-se a presentar, i en tot cas no puc compartir el seu to, però en tot cas no el criticaré, solament en faig el diagnòstic.

El millor discurs d'orientació política que ha tingut l'ha tingut avui. Miri que ha tingut dos anys per fer discursos d'orientació política, però mai havia afrontat els problemes de cara. Escolti, amb qui parli sap quina és la dificultat real de l'Estat Andorrà. La sap perfectament. El que passa és que la política de la por no és aquesta. La política que fa por de veritat

és amagar la realitat als nostres conciutadans. Això sí que fa por.

Jo em sembla que, li deia abans, ha perdut una gran oportunitat. Vostè ha intentat amb el discurs... i ho ha intentat, i és una cosa que fa de mà de mestre, trobar contradiccions en la nostra orientació, a fer una cosa que vostè també és una altre mestre, que és la crítica fàcil i també destructiva. Una cosa que també fa molt bé és dir amb boca petita insinuacions amb mitges paraules.

Sr. Bartumeu, vostè les insídies, sempre les insinua. Sempre són insídies en grau de temptativa. Aquesta part del debat jo li regalo. Tot el mèrit d'una part del seu discurs, no de tot, però sobretot del seu començament del discurs, tot el mèrit d'aquesta tàctica de baixa volada, d'aquest regat curt de les insinuacions d'insídies li deixo per vostè, li deixo per vostè que vostè em pugui desgastar, calculant segurament que d'aquí tres anys el seu partit, si els electors ho volen, poden tenir una nova oportunitat, o potser vostè també.

En això ningú el superarà mai, Sr. Bartumeu. Per què? Perquè al final hi ha una cosa que se'n diu l'experiència, i vostè en això té una gran experiència. Fa molts anys que aplica la crítica sistemàtica.

També lamento, ho lamento profundament, i li dic sincerament, a menys que canviïn d'opinió que amb un text tan cabdal per a l'economia andorrana, no vindré aquí, el que se m'ha explicat des del grup parlamentari de les transaccions possibles per poder votar la Llei d'obertura econòmica, i ens explicarem en el seu moment i l'opinió pública ho sabrà. Però per qüestions de detall que avui sembli que insinui que no votarà la Llei d'obertura econòmica, és una decisió, no sé si ho ha insinuat, però en tot cas, si no ho ha insinuat, doncs, ja veurem quan l'hauem de votar que em sembla que passa pel Parlament el dia 21. Però en tot cas, ho torno a dir, és un text massa important perquè en fem polèmica.

La lluita amb el contraban. Vostè, miri, en parla de forma genèrica, però el que em sap greu és que a demés en parla de forma insidiosa. Jo, ahir en vaig parlar d'una altra manera. En vaig parlar d'una manera clara i jo penso que contundent. Clara i contundent! Vaig parlar dels quatre contrabandistes que deixen malament Andorra. Vostè això no ho ha sabut dir mai. I ho dic aquí davant de tota la gent. Estem fent tants esforços que no seran ells els que fiquen en dificultat el futur que hi és d'Andorra. No seran ells. En tot cas, jo no faig insinuacions genèriques, ni insidioses. Jo parlo clar. No hi ha lloc per al contraban. És pot dir així. Vostè no ho diu mai. No hi ha lloc per als quatre contrabandistes. No, vostè ho diu sempre d'una altra manera. I quan veu, perquè vostè podia haver fet un altre discurs, un discurs molt més institucional. I dic que la delegada

del Govern espanyol a Catalunya ens va felicitar per la gran cooperació que hi ha entre el servei d'ordre, la Guardia Civil, la Policia Nacional i el nostre servei d'ordre. Hauria pogut ser una vegada més una estadística, i dir anem pel bon camí. No, anem a fer, perquè qualsevol mèrit que vingui d'altres que no sigui vostè, no és cap mèrit.

L'IRPF. Vostè n'ha parlat. ja fa dies que dura, que no el tirem endavant. No el tirem endavant. Jo em canso de dir que no és que no el tirem endavant, és que a demés ho hem "calendaritzat". Hem dit que hauria de votar-se el 2013, i està en aplicació. Perquè aquí potser nosaltres, si els electors no ho volen, no hi serem, i la nostra obligació és que tot això estigui en funcionament perquè el pròxim govern, verdaderament ja hi hagi com a mínim un any d'aplicació de l'IRPF. Però miri, vostè ho fa sovint, jo també, jo vaig llegir el seu discurs d'orientació política de l'any passat. Ni una sola paraula sobre l'IRPF. Ni una sola paraula! Ara sembla que vostè, que això és la marca exclusiva del Partit Socialdemòcrata. Però vostè que li agrada tant recordar que tot queda escrit al Butlletí del Consell, i vostè ja sap el que va dir, si s'ho vol tornar a llegir, no desmentirà el que acaba de dir. És que ni una sola paraula.

Ara sí, ara que nosaltres estem situats al centre de la política andorrana, que donem drets des del primer dia a l'obertura econòmica, que parlem sense embuts de l'IRPF, que el "calendaritzem", aleshores correm tots dels del Partit Socialdemòcrata a fer una llei. Vigileu Srs. del Govern perquè si no ho feu ho farem, no tingueu por. Ara també podeu fer la llei com hem fet altres coses, quan hi ha bones iniciatives vosaltres voleu fer veure que són vostres. En definitiva si són bones iniciatives el que és important és que no siguin dels uns ni dels altres, és que siguin bones per Andorra, entenc jo. Per tant, jo suposo que amb l'IRPF i espero que amb l'obertura econòmica també, però amb l'IRPF doncs, tindrem el seu suport. Perquè llavors ja seria una sorpresa majúscula.

Els lobbies, vostè no n'ha parlat, però miri, aquí hi ha una lluita per veure qui la diu més grossa, entre vostè, entre la presidència del grup i la vicepresidència del grup. A veure qui ataca més els lobbies.

Jo vull dir avui aquí aquesta famosa frase de "el taronja amb el verd", que queda maquíssim "el taronja amb el verd". El color institucional del Govern d'Andorra és el blau. És el que defensem, és el blau que defensem, perquè jo sempre he dit aquí que no defensem exclusivament la política de Demòcrates per Andorra. El que sí defensem de forma exclusiva i amb molta dedicació és l'interès d'Andorra. Bé, anem davant de la ciutadania a parlar dels lobbies. Anem a parlar del lobby que tant li agrada parlar, el de la banca. Bé, expliqui'm vostè,

li va dir... -no li va agradar, ja ho sé- li va dir em sembla el vicepresident del Grup Parlamentari Demòcrata, el Sr. Daniel Armengol, li va dir "com s'entén que vostès presentessin un ISI bancari al 8%", i el Grup Demòcrata, que el vull felicitar, perquè és una defensa dels lobbies increïble, el va situar al 9,5%, i vostès no ho van votar.

Escolti, si això ho haguéssim fet nosaltres, bé, aquesta carrera que vostès fan a veure qui parla de poders fàctics de lobbies, bé, jo ja no sé el que hauríem sentit. Però en canvi, jo avui jo no li he dit pas que defensi el lobby, però a mi em dóna la sensació que tot i les insinuacions, jo li estic parlant d'una realitat que va passar no gaire lluny d'aquesta casa, aquí mateix al Parlament. Vostès no van voler pujar l'ISI bancari del 8 al 9,5%. Això per parlar-li dels lobbies.

I després li vull parlar de les polítiques d'ocupació. Li vull parlar de les polítiques d'ocupació perquè dóna la sensació, ja ho vam dir ahir, i ho vaig dir, i a demés, penso que no hi ha cap cap de Govern, sembla que vingui aquí a fer-me mal a mi mateix. Però el que no puc venir és a enganyar a la ciutadania. És una qüestió de responsabilitat. Vaig dir que la primera de les prioritats era l'atur. I també vaig dir que tornarà a pujar de forma, i a demés vaig dir de forma dramàtica.

Escolti, em diu: "és que vostès no han fet res". Ja ho vaig dir ahir que estava pujant. Ara, d'aquí a no fer res hi ha un món. En tot cas jo li parlaré del que va fer vostè. Que també hi havia atur! Vostè, miri, pel que sé aquí i si volem comparar, vostè va fer uns plans i uns programes d'ocupació activa presentats, això sí, a bombo... i hauria de dir *platillo*, parlaré un català esplèndid, a plateret, no? que se'm critica tant, a plateret, a bombo i plateret, eh? Què va passar aquí? Deu persones, deu persones van ocupar, deu. I de les quals amb el programa pel foment de la contractació dels treballadors, dos. Nosaltres hem donat feina a noranta-un, i a demés estem en coordinació amb els comuns per donar feina als cent seixanta que vam prometre per donar sortida a treballs per a la comunitat, a cent seixanta persones. I ahir vam tornar a dir que tornarem a ficar una partida pressupostària d'un milió. Noranta-u a deu.

Vostè em diu a mi que és un fracàs. El que és un fracàs és el que està passant. Jo li reconec. I a demés ho he dit davant de la ciutadania, que pugi l'atur com està pujant. Ara, si hem de comparar-nos a veure qui fa el fracàs més gros, doncs, escolti, jo no cal que insisteixi, perquè em sembla que la gent sap comptar, de noranta-u a deu, vostè té un fracàs nou vegades superior, eh?

I després hi ha les coses, perdoni que hagi sigut dur, no és la manera de fer. Aquesta és una manera de fer que la deixo als altres, però a demés jo també li vull

agrair algunes coses. Solament faltaria. Li vull agrair que estigui d'acord en un tema cabdal perquè les coses funcionin, que és la modernització de l'Administració. Jo li agraeixo que digui públicament, perquè no passa sovint, però que digui públicament que verdaderament estem fent una gran feina en això. I també li agraeixo una cosa que és molt més important, i que jo sé que vostè està ajudant. Està ajudant perquè tot i que he sigut dur, perquè penso que si he sigut dur és perquè vostè ha sigut extremadament dur, eh? Vostè en això s'està portant de forma perfecta, en el que són les relacions exteriors. És veritat que no hi ha hagut possibilitat de pacte a la CASS, però sí que hem de mirar que conservar aquest pacte amb la política exterior a Andorra, i ho vull felicitar avui aquí. Permeti'm que ho digui així, el ministre d'Exteriors, el ministre d'Exteriors per la seva gran feina.

També podríem parlar avui de coses que són d'actualitat i que és una altra de les peces claus que ahir ho mencionava que no era el començament de res... sinó que no era el final de res, perdó, era el començament de tot, del CDI, ahir amb declaracions de la Sra. Sílvia Hubac va dir que el Govern Francès encapçalat pel Sr. François Hollande, copríncep, faria el necessari per firmar al més de pressa possible el CDI. I ho vull dir amb orgull en aquesta sala. És aquest el camí que agafarem. Jo també he volgut entendre que vostè està d'acord amb una part del meu discurs quan dic que s'ha acabat l'opacitat que hem de tirar endavant cap a la transparència.

Miri, jo penso que el discurs que vaig tenir ahir, Sr. Bartumeu, no va ser un discurs derrotista, va ser el discurs de persones que pensem que som responsables i que hem d'afrontar els problemes de cara, i que no hem d'amagar a la ciutadania les realitats que viuen, i a demés les coneixem. Jo sempre he dit que jo no vull mai aplicar la política de la por, però el que sí que fa por és que no diguem la veritat la veritat als nostres conciutadans, això sí que fa por.

Avui llegia als diaris i deien que no vaig detallar algunes mesures, i potser serà el moment aquí de detallar-ne algunes. Perquè el debat d'orientació política no serveix únicament per fer crítiques entre els uns i els altres. Els ciutadans, n'estan cansats. Però també és afrontar els problemes i els problemes d'actualitat avui són dos, i ho vaig dir que ens falten 1.700 milions d'euros a la caixa de pensions, i per tant no hi ha receptes miraculoses. Tots vostès ho saben. Ja veieu tots vostès al nostre voltant quines són les possibles línies d'actuació. Que siguin govern de dreta, d'esquerra o de centre. Aquestes solament es poden fer si endarrerim l'edat de jubilació, si incrementem el nombre mínim d'anys per generar drets de jubilació, que avui cal dir que són extremadament baixos, posar un topall a l'import de

jubilacions quan no n'hi ha avui dia, i que eren unes propostes que vam portar dins el pacte d'estat, ficar un topall màxim a les jubilacions. Jo entenia que això no té res del que s'entén una política de dretes, és que no és una qüestió de política de dretes o política d'esquerres, és una política de veure entre tots com ho podem solucionar. Era aquella famosa frase que els jubilats ja ho tenen garantit. La meua preocupació, la seva també, i tots vostès, i els ciutadans que ens escolten, és que la seva jubilació estigui garantida, però la dels seus fills també. I aquell padrí també està preocupat, no per la seva que la té garantida, sinó també per la dels seus fills i els seus néts, com deia abans.

Però també augmentar el nivell de cotitzacions, quan parlava de la CASS, o reduir les prestacions de jubilació, o potser s'haurà de combinar varis d'aquests factors. I potser no n'hi haurà prou. I evidentment que hi haurà l'Estat solidari. Evidentment ho vaig dir ahir que no ho volem tot centrar sobre les cotitzacions, però és veritat que alguna cosa s'haurà de fer. I no va ser un discurs, ahir, Sr. Bartumeu, populista. No va ser un discurs populista. El que va ser és un discurs que vostè no va tenir la valentia de fer amb dossiers com aquests de la CASS, o la funció pública. Perquè evidentment, són dossiers que tenen un cost electoral. Jo ja ho sé.

Bé, jo penso que això de la CASS, he explicat que no hi ha cinquanta sortides.

Vull parlar també de jubilacions, perquè jo penso que és aquí en aquesta Cambra, i això no vol dir defugir de la concertació amb els funcionaris públics, els quals mai he criticat, mai he criticat, mai ha criticat el Grup Parlamentari Demòcrata, mai hi ha hagut cap insinuació en contra d'ells des del Govern. Però vostès entendran que 272 milions són molts. Per tant, pel que fa al complement de les jubilacions dels funcionaris, en assegurem, no faltaria més, amb els treballadors de l'Administració, i ja anuncio, des d'avui, que la proposta de partida ens serà gairebé impossible continuar assumint el mateix nivell de prestacions actuals de cara al futur. Jo sé que això pot fer titular.

Però què he de fer? Puc fer dos coses. O parlar amb ells, buscar solucions. Ja dic també, que els 272 milions, que són molts, buscarem, en consens amb ells, com podem pagar-los, si és aquesta la possibilitat que acabem decidint. Però aquest règim del 70% de l'últim salari no el podem sostenir. I no el podem sostenir en una cosa que vostè també entendrà, per una qüestió d'equitat amb tots els assalariats, que siguin del públic o del privat. Deia que hi ha aquesta manera de fer-ho, de dir les coses clares, o sinó n'hi ha una altra. N'hi ha una altra que és la que va aplicar vostè. Llegeixo, vostès van acordar per assentiment a la taula de treball, que de pas també li diré, crec que d'aquets 33 punts, ho vaig dir al debat

d'orientació política, però d'investidura, i ho torno a dir avui al debat d'orientació política hi ha coses molt aprofitables.

Però aquest punt vostè, que és el punt 32 i 33, diu... això queda bé, però això és genèric: "convertir l'actual model de jubilació en un model garantista en el temps i econòmicament sostenible per a l'Administració". Això és l'apartat 32 i 33. Ja ens assentarem en una taula per fer una taula, una altra taula i una altra taula. Nosaltres ens assentarem amb tota transparència amb els funcionaris i els explicarem la realitat. Nosaltres no hem vingut aquí a fer taules. Nosaltres hem vingut a fer aquí consensos, però no consensos per allargar tant les taules que no hi ha cap decisió.

Jo penso que, Sr. Bartumeu, vostè és un bon polític. Vostè, el seu partit és un partit que respecto profundament, i jo penso que l'alternança política és una bona cosa per la democràcia també. I ho torno a dir aquí i de forma solemne al Consell General. Llegia avui en uns articles, el Sr. Martí és una persona que fa molts anys i té una mena de protector, em sembla que anava per aquí, que en definitiva sempre sobreviu, sempre sobreviu. N'hi ha d'altres que no sé quin protector tenen però sempre estan sobrevivint, eh? Dit passant. Però en tot cas, aquests tres anys que queden, per a mi no és una qüestió, no en faig, i ho dic des d'ara, una obsessió, la meua reelecció. Ja ho dic ara, tres anys abans que passi. El que sí que en faig una obsessió és afrontar tots els problemes de cara. En faig una obsessió, però no és una obsessió, és que és senzillament una responsabilitat.

A mi m'agradaria que els tres anys que vénen, en feia referència el Sr. Ladislau Baró, aquestes maneres de parlar que no he volgut faltar a ningú, però sobretot aquestes insinuacions que sempre es repeteixen constantment es deixessin de costat. I ahir vaig citar en Felipe González. I en Felipe González, en aquests moments està governant un partit que no és el seu, i va dir assentem-nos junts a fer una mica de política per l'interès nacional. Jo estic convençut que si hi ha bona voluntat del Govern, que hi serà, ho aconseguirem.

Vull parlar, també Sr. síndic, i estic acabant, i vull agrair el suport del Grup Parlamentari Demòcrata perquè ells saben que serà un estiu molt difícil, perquè ells saben que tenim "calendaritzades" les nostres reformes, que hem de portar a la pròxima sessió parlamentària una nova llei de la funció pública, perquè ells saben que hem de portar a la pròxima sessió parlamentària, també, una nova manera possible de salvar les pensions a nivell de la seguretat social, perquè també saben que en el transcurs de la sessió parlamentària vinent, a la meitat de la mateixa portarem un nou model per fer sostenible la branca malaltia. Però també saben que

aquest Govern, aquest grup parlamentari no fa de tot economia, i també saben, i ho vaig dir ahir, que la nostra gran prioritat continuarà sent les persones.

Però a més a més, també vaig dir que ja era hora, i li puc assegurar que ho farem, de desplegar també el títol II de la Constitució. Perquè sinó seria injust i perquè nosaltres no fem economia com sembla que se'ns vol dir que la fem, mimètica, partits conservadors. Del meu discurs d'ahir, el que passa és que això, és clar, quan sembla que dic coses que a demés són sinceres perquè les penso, que és d'ajudar a les persones, es diu populisme. Quan es diu coses que afrontes els problemes reals, també se'n diu populisme. Però si això és fer populisme li puc assegurar que aquest populisme el que farà i l'objectiu d'aquest populisme que no ho és, és aixecar Andorra.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Bé, iniciem ara un segon torn d'intervencions pels grups parlamentaris. Només dir-los als grups, al Sr. cap de Govern i als ministres si és que volguessin intervenir, que en aquesta part del debat no hi ha cap mena de limitació de temps, només una proporcionalitat de les intervencions.

Té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies Sr. síndic.

En primer lloc i en relació amb la intervenció del president del Grup parlamentari demòcrata, bé, ell em diu que hi havia optimisme en el discurs d'ahir del Sr. cap de Govern. Bé, quan una de les afirmacions més rodones és que la crisi ha vingut per quedar-se, i la qüestió de les pensions de la CASS, a la qual em referiré d'aquí un moment, doncs, sembla que ho ha de presidir tot, jo sincerament no deguem tenir, en moltes coses, no tenim, les mateixes concepcions. Però la definició d'optimisme ja veig que no la podem compartir.

Ha començat vostè, ha seguit el Sr. cap de Govern. Sembla que el debat sigui sobre la posició de l'oposició, i no sobre l'orientació política del Govern. El meu estil d'oposició? Miri, jo li havia parlat del seu, i el seu estil d'oposició del 2009 al 2011, si acudeix a les hemeroteques, de pas, es podrà refrescar la memòria sobre el que va ser el bloqueig que vostè, i especialment vostè, va propiciar.

La manta del benestar no tapa prou, hi ha hagut un moment que ja em tornava a la situació del debat del pressupost del 15 de desembre de l'any passat, i semblava que ens havia de dir que els serveis públics

s'han d'autofinançar, quan ha començat a dir que potser l'educació i la sanitat no pot anar al mateix moment per les inversions. Miri, la manta és molt petita, la manta de casa nostra. Però és que a vegades sembla que vostès vulguin canviar la manta per un llençol d'estiu, però quan vindrà l'hivern amb aquell llençol d'estiu no n'hi haurà prou.

L'augment de la inversió que s'ha situat en la línia del discurs d'ahir em sembla que es pot entendre al 2015, ens diu: no, ja demanem al Govern que augmenti la inversió. Bé, és que del que hauríem de parlar, ja que hauríem d'intentar fer un debat és de l'augment dels ingressos de l'Estat, perquè per augmentar la inversió no n'hi ha prou, ja ho he dit jo, en retallar per un costat, sinó que potser que s'augmentin els ingressos de l'Estat.

La qüestió de la seguretat, que, evidentment, estem d'acord que és molt important. Bé, posem-nos d'acord amb que a la policia, com a mínim, s'haurien de reemplaçar les baixes amb noves incorporacions que vinguessin a cobrir aquestes baixes.

El CDI amb França, miri, jo no n'he parlat perquè jo no sé si és gaire prudent de vanagloriar-se del resultat amb els problemes que pot plantejar per fer fugir inversors. Tampoc ho faré ara aquí. Jo crec que quan arribi, si l'hem de discutir, ja el discutirem, i a nosaltres ens sembla molt bé que tinguem un CDI amb França. No ens acaben de semblar bé alguns articles i ja ho he dit públicament. I no és cap insinuació, és una clara manifestació de la meva opinió.

El Sr. cap de Govern ha vingut aquí a fer de portaveu de l'oposició de l'oposició. I en lloc de parlar-nos del que semblava que havíem de parlar, doncs, sembla que hem de parlar de l'oposició i de la meva persona.

Miri, la por, la por. Vostè va fer un discurs el setembre que hi havia molta por, després en va fer un altre per cap d'any, al qual també es va referir vostè ahir, que continuava transmetent angoixa. Bé, doncs, deu ser que no sabem escoltar ni llegir prou bé el que vostè ens va dir ahir. Però és evident que hi havia bastanta por en les seves manifestacions.

La gosadia, és clar, vostè diu que si és fort o no és fort. Miri, jo no he dit el que vostè em vol fer dir, i la gran sort que tenim és que està gravat el que vostè va dir i el que jo he dit fa un moment. Jo no he dit, en cap moment, que vostè hagi dit que les pensions no estan garantides. Li he dit el que li he dit, que vostè m'ha semblat que tractava a la gent gran igual que ho fa la direcció de la CASS, d'una manera que no és adequada, al retreure'ls-hi el que costen. És això el que he dit: que vostè vulgui construir un discurs sobre el que no he dit doncs és la seva llibertat, però en tot cas jo no ho he dit això.

Per tant, lliçons de democràcia? Miri, com que també està gravat i està dit públicament, i vostè veig que té temps de llegir els meus discursos històrics, li recomano que miri el del seu debat d'investidura. Veurà que al principi i reiteradament vam reconèixer, i vaig reconèixer, com s'havia de fer i com volíem fer, la seva gran victòria electoral. Per tant nosaltres no la posem en causa, nosaltres no som els del 2009-2011 Sr. Martí, que no van voler reconèixer que un partit havia guanyat unes eleccions encara que fos amb majoria relativa i que van voler posar constantment pals a les rodes. No som nosaltres, són vostès aquests. Nosaltres el resultat de les eleccions el reconeixem, però també ens hauria de reconèixer com a mínim l'obligació nostra, i per tant jo diria l'obligació seva d'acceptar-ho, que nosaltres hem de defensar el mandat d'aquell 35% de ciutadanes i ciutadans que ens van votar. I per tant, no podem venir aquí a fer de càmera d'enregistrament i d'aplaudiment dels seus discursos. Hem de tenir el dret, perquè jo entenc que tenim no només el dret sinó l'obligació, de dir-li el que no ens agrada del que vostè hagi fet o no hagi fet.

Bé, ja que en la qüestió de la CASS, més enllà de l'intent de manipulació del que hem dit i no hem dit, vostè vol fer grans manifestacions, jo li parlaré d'unes quantes xifres. El seu discurs d'ahir era alarmista en aquesta qüestió, li he dit i li torno a dir. Parla que té dades que haurien de causar preocupació, però aquestes dades no les ha fet públiques, en tot cas nosaltres, no les hem rebut. Diu, i ho ha tornat a dir aquí que falten 1700 milions d'euros, el doble del que hi ha. I això jo només ho puc qualificar d'una manera, que això és una mena d'intent d'alarmar sense explicar, que és el mateix que fa el president que vostès van nomenar a la CASS.

No tenen aquest nou estudi actuarial? Doncs, quan el tinguem, doncs veurem. Però jo crec que dir, com va dir ahir, que fins ara ningú havia fet res, era una altra manifestació gratuïta. I li diré per què. I jo sí que li donaré xifres. L'any 2008, la gestió de vellesa va veure incrementades les reserves en aquesta secció en més de 31 milions d'euros en aplicació de l'antiga llei de la seguretat social. L'any 2009, la gestió de vellesa va veure incrementades les reserves d'aquesta secció en 28,5 milions d'euros, només amb 2 mesos d'aplicació de la nova llei de la seguretat social. L'any 2010, la gestió de vellesa va veure incrementades les reserves d'aquesta secció en 51 milions i escaig en total aplicació de la nova llei de la CASS, és a dir 23 milions d'euros més que l'any anterior. I l'any 2011, la gestió de vellesa va veure incrementades les reserves d'aquesta secció en 45 milions i escaig d'euros, també en aplicació de la nova llei.

Si a més a més, tenim en compte la davallada d'assalariats que hi ha hagut des de l'any 2008 fins al

2011, que podem xifrar cap a un 10%, l'increment a les reserves de vellesa al 2011 ha estat de 14 milions d'euros més que l'any 2008. Si això és no fer res, bé deu ser no fer res segons el seu criteri.

Les insídies? Clar és que és molt divertit gairebé, no? Resulta que, les insídies, nosaltres tenim el monopoli de la insídia i vostè deu tenir el monopoli de tirar la pedra i amagar la mà.

Miri no hi ha insídies en la meua intervenció d'avui, és molt clar. Jo quan li parlo que hi ha una condonació de la cessió obligatòria i que això té noms i cognoms, doncs té noms i cognoms i és públic això. Perquè, a més a més, a les parròquies està situat en els plans d'urbanisme les propietats i els noms dels seus propietaris. I la qüestió del contraban, doncs? Fins aquí podríem arribar que encara vostè pretengui que nosaltres no hem lluitat contra el contraban.

Diu que no ho he sabut dir mai. Miri, ja m'agradaria que vostè pugui aconseguir les mateixes operacions de lluita contra el contraban al mateix volum, i la mateixa contundència, que vam fer nosaltres. I jo li he dit i li torno a dir, que estem al seu costat en la lluita contra el contraban. I m'he permès dir-li, i li torno a dir ara, que potser que revisi alguns criteris, que de fet, ja li vaig dir ahir informalment i avui li he dit formalment, aquí.

L'experiència, i que si he fet un bon o un mal discurs. Miri, clar, jo crec que vostè no ha vingut aquí a parlar de la seva orientació sinó de la nostra. Bé doncs està molt bé. Senyal que no li convé gaire parlar de la seva. Però en relació amb l'experiència i si jo en tinc molta o poca, clar com que vostè tampoc ha caigut de l'última pluja doncs jo crec que en càrrec institucional el dec guanyar exactament d'un any i mig. Per tant no és molta més experiència la que pugui tenir que la que té vostè.

Inversió estrangera. Diu, que votarem el dia 21? La inversió estrangera doncs ja en parlarem el dia 21. Però el que m'ha agradat és que almenys per aquesta vegada sí que sap on passa el Consell General en la tramitació de les iniciatives legislatives perquè ahir, - pàgina 8 del seu discurs-, vam veure amb sorpresa que segons vostè la Llei de l'allotjament turístic encara la tenim a tràmit en aquesta casa, quan ja la tenim votada i enviada als coprínceps com a mínim, no? És una demostració més de l'atenció amb la que vostè segueix els treballs d'aquesta Cambra suposo.

L'IVA bancari, no l'ISI bancari que ha dit vostè sinó l'IVA bancari que ara serà l'IGI bancari. Bé ja en parlarem el dia que toqui aquí i no tinc cap inconvenient en parlar-ne. Però clar, com que vostè és un hàbil manipulador, no és el mateix el del 8% de la nostra proposició de llei que el 9,5% seu, perquè hi ha una diferència: entremig hi ha càlcul, si és sobre comissions o sobre el conjunt de les operacions. Miri si és diferent això. Després hi pot

haver unes projeccions que diguin que el resultat serà si fa o no fa el mateix. Ja ho veurem, ja veurem i ja en parlarem quan toqui. I, per acabar, la funció pública, bé primer no s'havia fet res. Vostè és l'únic que ha fet alguna cosa. Després ja va reconèixer que les 33 qüestions n'hi havia alguna de bona i que l'aprofitarien. I finalment, doncs, ara resulta que no, que només fèiem taules de parlar per parlar. Bé potser deu ser per això que vostès en lloc de parlar amb els sindicats els hi diuen: per aquí o per la porta. Són maneres de fer.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Té la paraula, ara per part del Grup Demòcrata, el Sr. Ladislau Baró.

El Sr. Ladislau Baró:

Moltes gràcies Sr. síndic.

Bé, a veure d'entrada m'agradaria referir-me una mica als comentaris que ha fet el president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata. Suposo que moguts en part per l'exercici exhaustiu o aplicat del que podríem denominar un manual del perfecte opositor o en tot cas un manual del perfecte contradictor.

A veure, en la seva referència a la qüestió de l'optimisme, jo crec que és molt clar, és molt clar poder detectar optimisme en el discurs expressat ahir pel Sr. cap de Govern, en el sentit que tot el conjunt de propostes tant d'anàlisi com d'actuació estaven emmarcades, com hem dit abans en una voluntat molt clara de plantar cara a la crisi, de plantar cara a la situació econòmica i de poder revertir la situació.

El que passa és que clar, vostè ha semblat derivar que amb aquelles paraules o amb aquell discurs expressat ahir hi havia un contingut de fatalisme, i el fatalisme sí que expressa resignació. I en cap cas el que no hi havia en el discurs d'ahir del cap de Govern ni en el plantejament que avui hem ofert des del nostre grup parlamentari és aquest contingut de resignació. Sé que..., potser no, però bé, podria semblar de vegades que els agradaria que baixéssim els braços, que ens resignéssim, però aquesta no serà en tot cas la nostra actitud.

Deia el del manual del perfecte opositor perquè, és clar, de vegades, doncs si manifestem un optimisme d'un nivell elevat doncs resulta que caiem en una eufòria no fonamentada en els fets. Si manifestem realisme, llavors resulta que estem expressant fatalisme. Si fem blanc hauríem d'haver fet negre, si fem negre hauríem d'haver fet blanc. Clar, aquest exercici tant aplicat del manual del perfecte opositor/contradictor doncs realment fa difícil de vegades poder contraposar arguments perquè doncs

bé, és una mica desesperant saber que facis el que facis mai serà del grat de l'adversari polític.

Per tant, insisteixo, i no ens quedem en la interpretació semàntica d'alguna frase del discurs d'ahir expressat pel Sr. cap de Govern. Era un discurs de realisme informat i per nosaltres el realisme informat no és pessimisme sinó que és una manera racional d'encarar les coses amb optimisme.

La qüestió del bloqueig de l'anterior legislatura, bé ara sembla que estem parlant de l'orientació política de l'anterior legislatura, però vist que hi ha hagut una referència, -bé no és la primera, no és la primera, i ja ho hem sentit de vegades en altres sessions parlamentàries d'aquesta legislatura-, referències constants a la situació. Li reconec que era una situació parlamentària complexa la de l'anterior legislatura. Ho hem sentit també de vegades a les declaracions potser amb més contundència fetes fora del Consell, amb les quals clar, es recorda constantment. Aquesta és una de les altres etiquetes fàcilment de col·locar dins del manual al qual ens referíem abans, hi ha la dels poders fàctics i les conspiracions malèvoles, hi ha també la del bloqueig sistemàtic i injust al qual l'oposició el va sotmetre a l'anterior legislatura.

M'ha atribuït a més, cosa que li podria discutir o no, és igual, la qualitat del principal responsable del bloqueig m'ha semblat si ho he entès bé, ha estat una declaració en aquest sentit.

Miri, la primera obligació d'un cap de Govern, i acabo de seguida amb la referència, Sr. síndic, a l'anterior legislatura, però crec que és obligada vista l'al·lusió. La principal responsabilitat d'un cap de Govern és aconseguir la majoria. Vostè tenia una majoria relativa però hi havia una situació parlamentària que portava a un empat entre les forces de l'oposició i la majoria, com dèiem majoria relativa. I la principal obligació del cap de Govern, és la capacitat d'establir ponts, consensos i de trobar o bé una majoria estable que permeti tirar endavant la legislatura a través de recolzaments puntuals o bé una coalició que asseguri l'estabilitat.

No se'n va sortir, no ens em vam sortir tots plegats, tampoc vull atribuir-li només la responsabilitat a vostè, però en tot cas des del grup que jo formava part, i és cert que avui formen part del Grup Parlamentari Demòcrata, alguns hi érem, no el vam enganyar des del primer dia. Li vam dir, miri, a nosaltres ens toca el paper de fer la força principal de l'oposició, i en aquest sentit no esperi que fem de crossa parlamentària en el sentit d'apuntalar-li les votacions pressupostàries que comporten una confiança política que ja d'entrada li diguem que no estem disposats a donar-li. En canvi, en canvi, vam oferir dues coses. Per un costat, vam oferir la possibilitat d'un govern d'unitat nacional, que per les

raons que siguin no es va acabar de formar, i vostè, no diré que tota però alguna responsabilitat hi deu tenir en això. I vam oferir en aquells temes d'estat donar-li suport. Em remeto ara a tots els aspectes vinculats als convenis d'intercanvi d'informació, i em remeto ara també doncs al recolzament obtingut amb el desenvolupament de les lleis fiscals, entre d'altres.

A més, a més de donar suport a molts dels crèdits extraordinaris presentats. Per tant, bé aquesta acusació de bloqueig va ser una situació complexa parlamentàriament amb discrepància política, amb absència de majoria, però amb la qual des del nostre grup parlamentari, de llavors, vam ser capaços d'ajudar a tirar endavant molts projectes i per tant aquesta definició radical que vostè fa de bloqueig no s'adequa en absolut a la realitat.

La manta. La manta de l'estat del benestar. A veure, malauradament els recursos de l'Administració pública aquí i a tot arreu no són infinits. D'altra banda, estem doncs, orgullosos que Andorra hagi assolit amb mancances però en alguns àmbits força excel·lència en quant al desenvolupament del nivell de l'estat del benestar.

I precisament, el que volem nosaltres és que aquest estat del benestar potser no, potser no, i procurarem que sigui que sí, però potser no amb la qualitat prestacional obtinguda fins ara en alguns aspectes, continuï pervivint en el temps. I aquest és el nostre esforç. No volem plantejar retallades dràstiques, no ens faci dir el que no hem dit, el que sí que volem és intentar optimitzar recursos, el que sí que volem és intentar, doncs evitar que algunes pràctiques que generen despesa i que no tenen prou bons resultats es puguin millorar.

I d'altra banda, de veritat, no podem defugir doncs el tema del finançament de l'estat del benestar. L'estat del benestar té un cost, i els ciutadans han de ser conscients d'aquest cost. I de vegades, doncs bé, caldrà fer un equilibri per poder satisfer els costos a curt termini no hipotequem, i això ho ha explicat el Sr. cap de Govern molt bé, no hipotequem les prestacions socials del futur.

Quant als ingressos, hi estem d'acord. Potser doncs podem tenir discrepàncies puntuals en alguns àmbits o en quant als aspectes menors de les modalitats d'aplicar-lo, però, a veure, jo crec que no es pot negar, que des del Govern i des del Grup Parlamentari Demòcrata hi ha una voluntat clara de desenvolupar la reforma fiscal del nostre país. Hi estem plenament involucrats, i a més a més pensem que el sistema impositiu que actualment tenim vigent, aviat hi haurà l'IGI però ja hi ha doncs, l'impost de societats, l'impost d'activitat econòmica de no residents, l'impost d'activitat econòmica de

persones físiques que constitueixen ja potes essencials d'un IRPF.

M'agradaria deixar clar que no comencem des de zero a l'hora de fer l'IRPF, que ja hi ha una part d'aquest desenvolupament fiscal doncs, en vigor, i que per tant doncs el que cal fer quan es parla d'IRPF, i m'agradaria que com a mínim això doncs quedés clar o fos entès per tothom, és acabar de completar alguns dels àmbits del rendiment econòmic que queden encara per tributar. Jo crec que és en aquesta línia en la qual hem de treballar, però no hem de caure una mica en la confusió de dir: "no és que ara nosaltres farem l'IRPF", el Govern el "calendaritza" pel 2013, i llavors com amb una mena de cursa peculiar, resulta que el Grup Parlamentari Socialdemòcrata intenta anticipar-se a veure si ho pot presentar al 2012 per veure qui treu més rèdits polítics d'aquesta qüestió. Jo entenc que el que hem de fer, és bé, acabar de veure quines potes falten per desenvolupar un sistema fiscal homologable, que ja ho és en bona part i bé, treballar-ho doncs amb la calma i també amb la rapidesa que la situació ho exigeix.

El Conveni de doble imposició vinculat amb el tema de la fiscalitat. A veure, no ens estem vanagloriant de la rúbrica obtinguda. Simplement estem constatant un fet que per nosaltres ens sembla que té especial significació. I demanàriem al Grup Parlamentari Socialdemòcrata, doncs, sabem que quan volen saben comportar-se amb altura d'estat, sabem que quan volen apliquen el catecisme del perfecte contradictori, però en tot cas els hi demanàriem que fessin una valoració global, quan arribi el moment, -ara no és el moment-, de tot allò de positiu i també i potser algun aspecte més discutible, però llegim si us plau el CDI en la seva globalitat i podrem doncs, captar i apreciar allò de bo que té de cara a potenciar l'obertura econòmica, allò de bo que té pels nostres empresaris de cara a exportar serveis. I allò de bo que té, per acabar de consolidar aquest sistema fiscal pel qual vostès Srs. socialdemòcrates tenen tanta pressa per dibuixar. Perquè és cert. Sense ingressos no hi pot haver política de benestar. I també és cert que sense activitat econòmica no hi haurà ingressos ni política de benestar.

No tenim en cap cas, un plantejament economicista, però sí que volem posar l'economia al lloc que li pertoca. I el lloc que li pertoca és el de ser el motor que generi ingressos, que generi activitat que permeti satisfer les necessitats de l'Estat, perquè aquest a la vegada pugui fer una bona política de prestacions socials, pugui mantenir un estat del benestar sostenible, i pugui fer una política educativa que sigui capaç de distribuir les oportunitats entre el conjunt de la nostra ciutadania.

Bé poca cosa més, només per cloure aquesta intervenció, demanaria a Govern, -que veig que se'm distreuen una mica-, demanaria a Govern d'acabar de fer un esforç per acabar d'arrodonir el discurs plantejat ahir. Un discurs ambiciós, clar, contundent, sense eufemismes, que estableix un esquema molt clar de prioritats. I potser el que falta, potser el que falta, i ho dic amb tota la voluntat de col·laboració, que saben que caracteritza el Grup Parlamentari Demòcrata en relació amb la nostra col·laboració, -anava a dir el nostre suport, però bé, nosaltres suportem el Govern o el Govern ens suporta a nosaltres, això va en les dos direccions. Però jo crec que caldria fer un esforç per prioritzar no tant els problemes i les mesures a prendre sinó l'execució d'aquestes mesures. Ens falta i en som conscients, i n'hem parlat i ser que des de Govern es comparteix aquesta opinió, ens falta ara acabar d'entrar en una execució sistemàtica de les mesures derivades del bon diagnòstic que s'ha fet fins ara. És cert que se n'ha fet moltes, és cert que s'està treballant molt, però jo demanaria d'intentar ser selectius amb l'esforç. Més que fer un esforç extensiu de voler-ho doncs, abraçar tot en una primera instància, demanaria una intensitat selectiva a l'hora d'aplicar l'esforç i sobretot a l'hora d'executar aquest esquema tan clar i tan necessari per Andorra de prioritats que tenen i que tenim establert.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

El Govern vol tornar a intervenir....

Sr. cap de Govern té la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic. Començant pel final, el que em sembla el que ha volgut dir el president del Grup Parlamentari Demòcrata, és que no obrim, -diguem-ho col·loquialment-, més melons, no, és a dir que no toquem aquelles coses que durant tants anys ningú ha volgut tocar, i que almenys comencem ja a tocar dossiers. Jo ho entenc, sabem i n'hem parlat molt amb el grup parlamentari, ho deia abans, l'estiu serà un estiu d'una feina intensa. És veritat que parlem de dossiers extremadament complexos i és també veritat que ara és el moment de fer-ho. Per això he "calendaritzat" Sr. president, el fet que veig com a objectiu, i està compartit per vostè, almenys dos dossiers importants com la Llei de la funció pública, la Llei de la seguretat social dèiem doncs que seria jo penso doncs, prudent de portar-los a tràmit parlamentari les seves modificacions en la pròxima sessió parlamentària.

La meva intervenció Sr. síndic serà curta però em sembla que és important. Ahir es va parlar molt de turisme, tothom sap que el turisme és una de les peces claus de la nostra economia lligades amb el comerç. Jo sé que van tenir doncs la possibilitat en el seu moment de governar, parlo també del Partit Socialdemòcrata, ja estaven sumits en una crisi important de davallada de turistes que no venia d'aquell govern, que ja venia de governs anteriors perquè la conjuntura és la que és, no. Han perdut tres milions de visitants, el que deia aquí, no ho dic com a crítica però em sembla que se'n va fer, almenys una bona part del discurs també meu, però també rèpliques d'avui s'ha parlat de turisme, potser que en parli dos segons. És veritat que hem perdut molts visitants, però jo vull donar dos dades per concloure la meva intervenció que convida a l'optimisme. Des del 2009-2010, els visitants que vam tenir el plaer d'acollir aquí a Andorra, van baixar 560.000 visitants, 2009-2010. 2010-2011: 190.000. Pel que fa referència a les últimes dades s'ha pujat un 2,9%. I a més a més el mes de novembre del 2011 va haver-hi una augmentació de visitants de 24%. Dic això perquè estem molt lluny encara del que havíem tingut com a visitants, però per concloure, almenys les meves intervencions, el fet de donar aquesta dada és que jo penso que des del Ministeri de Turisme es va en la bona línia. I es va en la línia de revertir aquesta tendència. Per això he donat aquestes dos dades caigudes 2009-2010: 560.000 visitants menys, l'any següent 2010-2011: 190.000, i ara dona la sensació, almenys s'entén 2011 i el que portem de 2012 que les coses van millor. Ho dic Srs. consellers perquè acabaré així perquè això són dades significativament bones i està molt lluny de ser un fracàs, com s'ha dit des de l'oposició parlamentària. Són aquestes dades que fent, aquestes i d'altres dades positives que tindrem al llarg de la legislatura. Almenys és el meu convenciment, si fem entre tots totes les reformes. El que deia ahir, és un model esgotat però a hores d'ara sectors tradicionals com el comerç, el turisme, la construcció tenen de sostenir durant uns quants anys més el que serà la diversificació d'Andorra en el futur. Per tant volia acabar també amb un missatge d'optimisme perquè no hi ha fatalitats. I ahir ho deia, nosaltres no estem aquí per pintar la decadència nosaltres venim amb una renovada il·lusió perquè verdaderament creiem que el full de ruta que portem és l'adequat per Andorra. Si en algun moment, -ja estic acabant Sr. síndic-, l'oposició ha pensat que feia de l'oposició de l'oposició és complicat de fer-ho quan en definitiva de propostes, d'alternatives a l'acció de govern tampoc n'hi han hagut gaires, i sóc generós quan dic gaires. Per tant no vull fer oposició de l'oposició, jo sé quina és la meua responsabilitat. La meua responsabilitat és de venir davant de vostès, a explicar la situació. Ho vaig fer ahir durant una

hora i mitja, la meva responsabilitat continuarà sent d'explicar-ho l'any que ve i l'altre i almenys la meva ambició és d'explicar coses molt millors pel futur d'Andorra als anys que vénen, i això només ho podem fer si creiem en les reformes que està endegant el Govern d'Andorra. I vull agrair, una vegada més, la gran predisposició del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, i també dir-li al seu president que, -diguem-ho així, col·loquialment-, Demòcrata sí, Demòcrata.... També li vull agrair al Sr. Jaume Bartumeu, ja li he dit abans que vostè valori positivament la modernització de l'Administració i que vostè i jo, em dóna la sensació que som els grans paladins de la lluita contra el contraban, molt bé.

Tot això són coses positives, en tot cas ho diré bé Sr. Ladislau Baró. El president del Grup Demòcrata, l'ajuda que fa i ja he entès la seva última intervenció. Tanquem alguns melons perquè potser sí que en aquets moments tant voler dir la veritat això també fa que hi hagi una gran saturació de dossiers oberts. També és veritat, i acabo així, que també hi ha un nivell d'exigència molt elevat que ens posem a sobre de les nostres espatlles, però és la nostra responsabilitat, i l'assumim en tota dignitat i perquè el poble d'Andorra em sembla que ens va votar per això.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies. Entrem ara també al torn de rèplica dels grups parlamentaris. Sr. Jaume Bartumeu té la paraula.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Bé, per l'ordre de les intervencions, el president Ladislau Baró ha tornat a parlar del manual del perfecte opositor. I ha estat a punt de dir, i després s'ha recuperat, que nosaltres el que volíem és que baixessin els braços. No, no volem que baixin els braços. Al contrari, l'únic que fem nosaltres és queixar-nos que, de fet, ara hi arribaré al final, de fet a l'acabar vostè la seva intervenció m'ha donat la raó amb el que ara li diré que és que, del que ens queixem és que potser és que es parla molt i no s'agafen decisions en la bona direcció.

La manta i el llençol que dic jo, bé té un cost. Sí ja ho sabem. Però això està lligat amb la reforma fiscal. Aleshores, clar, nosaltres no volem fer cap cursa. Nosaltres vam entrar la Proposició de llei de l'IVA entre altres coses perquè tots els aquí presents sabem que estava apunt, estava feta.

Rèdits polítics de l'IRPF? Miri, no cal tenir manual, és evident que ja me'ls dirà. Jo no els sé veure. Qui

pot treure rèdits polítics d'introduir a Andorra aquest impost? Estic convençut que no n'hi ha. El que sí és una urgent necessitat perquè com que no volem que ens retallin més la manta, ens sembla que hem de tenir més ingressos. I per això hem d'avançar en la legislació tributària.

Clar n'hi ha una que no li puc deixar passar que és la del catecisme. Miri, li recordo que nosaltres som socialdemòcrates no som demòcrata-cristians, i per tant, de catecisme no en tenim, eh!

El CDI. És que no tenim cap interès en fer-ne polèmica. És que jo no n'havia parlat del CDI, és el Sr. cap de Govern, al sortir aquí a les rèpliques, que n'ha tornat a parlar. No crec que com més en parlarem més mal farem a una situació que no som pas nosaltres que hem promogut la polèmica inicial. I acabo Sr. Baró. M'ha agradat aquesta mena d'estirada d'orelles que els hi ha fet al Govern, és el que li deia fa un moment. Perquè fins i tot vostè veu que no tot és comunicació i que el que fa falta és una mica de resultats concrets i més concentrats en determinades actuacions.

Clar, el Sr. cap de Govern semblava que hagués passat mitja legislatura, entre la primera intervenció i la d'ara. El to és tan diferent, que jo crec que aquest és el to que havia de tenir en la primera, segurament.

Això del turisme: nosaltres no ens n'alegem pas de què hi hagi una baixa de turisme. I érem prou conscients que hi era. Nosaltres el que ens sembla és que per molt Ferrari que hagin anat a buscar, no van en la bona direcció. Aquest Ferrari no agafa la bona direcció. I com li he dit en la meva intervenció anterior, nosaltres tenim no solament el dret sinó l'obligació de dir, que ens sembla que no es va cap a la bona direcció. És tot el que volia dir Sr. síndic, gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Per part del Grup Demòcrata....no hi ha intervenció....

El Govern vol tornar a intervenir?

Bé, si no ni ha doncs cap intervenció més, es donaria per acabat el debat i suspèndriem la sessió fins a les 16.30h de la tarda.

Els recordo que aquesta tarda abordarem el debat i la votació de les propostes de resolució derivades de la discussió d'aquest matí, que es puguin presentar. El termini màxim per la presentació de propostes de resolució és les quatre de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(Són les 12.25h)

Es reprèn la sessió.

(Són les 16.35h)

El Sr. síndic general:

Reprenem la sessió.

S'han presentat 6 propostes de resolució, totes elles admeses per la Sindicatura. Propostes que crec que els han estat distribuïdes.

Recordaré breument el procediment que seguirem a continuació. En primer lloc es procedirà a la defensa de les propostes de resolució segons l'ordre de presentació. Una vegada feta l'exposició per part dels grups parlamentaris, se suspendrà la sessió per tal que cada grup pugui analitzar la seva posició respecte a les diferents propostes de resolució presentades, per parlar amb l'altre grup parlamentari, i si és el cas, fer propostes que portin a un text que sigui assumible per tots dos grups.

Al reprendre la sessió, els grups indicaran la seva posició respecte a les altres propostes presentades, i finalment indicaran el text que sotmeten a votació. Després, tindrà lloc aquesta votació.

Passem, doncs, a la presentació de la primera Proposta de resolució registrada amb el número 528, i presentada pel Grup Parlamentari Demòcrata.

Intervé per exposar la Proposta de resolució la Sra. Roser Bastida.

La Sra. Roser Bastida:

Gràcies Sr. síndic.

Per assolir el progrés i el benestar d'un país, els estaments públics hem de propiciar i assegurar l'accés al coneixement, la seva difusió i alhora hem de posar les bases per assolir un ensenyament de màxima qualitat.

Dins del marc del procés de modernització de la nostra societat, l'educació ocupa un lloc rellevant i el talent i la formació dels nostres joves són actius indispensables per l'adaptació al nou entorn internacional.

Hem de garantir que els alumnes de les escoles d'Andorra tinguin les eines i les competències que els permetran fer front a aquests reptes.

En aquest sentit, més enllà dels sistemes d'avaluació interns, cal disposar d'indicadors de qualitat que ens donin a conèixer quina és la nostra situació en relació a estàndards internacionals de prestigi.

Per millorar l'educació al nostre país i aconseguir els objectius ambiciosos i els resultats d'excel·lència i de qualitat que ens plantejem és necessari que Andorra figurei en els informes d'avaluació internacionals.

Per tot l'esmentat, el Grup Parlamentari Demòcrata proposa l'adopció, per part del Consell General, de la següent:

Proposta de resolució:

S'encomana al Govern que, tot i no ser un país de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE), d'estudiar la possibilitat de formar part de l'estudi PISA, programa que avalua les competències en les àrees instrumentals dels estudiants a nivell internacional.

Si la dimensió i les possibilitats econòmiques d'Andorra ens permeten participar en el referit estudi, el seu resultat ens ajudarà sens dubte en l'aposta ferma que el nostre grup parlamentari fa per l'educació com una de les prioritats polítiques i estratègiques del nostre país.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Passaríem, doncs, a la segona Proposta de resolució.

Ha estat registrada amb el número 529 i presentada també pel Grup Parlamentari Demòcrata.

La presenta la Sra. Meritxell Mateu.

La Sra. Meritxell Mateu:

Gràcies Sr. síndic.

L'obertura econòmica que, com no pot ser d'una altra manera, va estretament vinculada a la lliure circulació, al treball i a l'establiment de persones ha de ser una font d'oportunitats pels nostres estudiants i pels nostres joves treballadors.

En aquest sentit la formació curricular i el ventall de possibilitats de treball dels nostres joves han d'anar acompanyats d'una oferta àmplia i variada més enllà de les nostres fronteres per així poder adquirir experiència i vàlua.

Tenint en compte el discurs d'orientació política d'enguany del cap de Govern s'ha de creure en el país i en la gent del país, i per això s'ha d'esperonar i acaronar la joventut d'aquest donant-li el millor i evitant així que se senti discriminada mentre es forma i adquireix experiència fora de casa. Andorra ha de créixer mercès a allò que té de més preuat que és el coneixement.

Per tot l'esmentat i perquè estem convençuts que el nostre país compta amb una gran riquesa que és la seva gent, presentem la següent Proposta de resolució:

S'encomana al Govern que treballi perquè els acords internacionals com el Conveni entre el Principat d'Andorra, el Regne d'Espanya i la República Francesa relatiu a l'entrada, la circulació, el sojorn i l'establiment dels seus nacionals en vigor des de l'any 2003, o el Conveni entre el Principat d'Andorra i la República Portuguesa relatiu a l'entrada, la

circulació, el sojorn i l'establiment dels seus nacionals en vigor des del 2008, es facin extensius a la resta dels països europeus seguint criteris com els dels països de l'espai econòmic europeu.

Alhora, s'encomana al Govern que vetlli per la bona aplicació d'aquests acords en els diferents països concernits així com la bona aplicació del conveni sobre el reconeixement de les qualificacions relatives a l'ensenyament superior a la regió europea en vigor des de l'any 2008, a fi i efecte de facilitar l'estudi, el sojorn i l'establiment dels nostres estudiants o dels nostres joves treballadors arreu d'Europa.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Passem ara a l'exposició de la tercera de les propostes de resolució.

Està registrada amb el número 530 i presentada pel Grup Parlamentari Demòcrata.

Intervé per presentar aquesta Proposta de resolució la Sra. Olga Gelabert.

La Sra. Olga Gelabert:

Gràcies Sr. síndic.

La construcció del nou model de creixement i desenvolupament del Principat d'Andorra ha d'anar acompanyat, de manera indispensable, de garanties per a la seguretat jurídica i per al bon funcionament del mercat.

Per a què l'obertura econòmica es tradueixi en una veritable democratització de l'economia, tal i com preveu i anuncia el Govern, cal evitar pràctiques monopolístiques i oligopolístiques que posin en risc la competència del mercat.

Cal ser conscients, a més, que un mercat en competència perfecta no és un mercat desregulat sinó un mercat ben regulat. L'absència de normes no garanteix la lliure competència i encara menys en un mercat de petita dimensió territorial com l'andorrà.

Amb la internacionalització de l'economia andorrana i l'aixecament de les traves a la inversió estrangera es fa més necessària que mai una regulació global de la lliure competència.

Per tot l'esmentat i en base al que disposa l'article 133 del Reglament del Consell General, el Grup Parlamentari Demòcrata proposa l'adopció per part del Consell General de la següent Proposta de resolució:

S'encomana al Govern que, abans que finalitzi l'any 2012, entri a tràmit parlamentari un projecte de llei que en consonància amb el que estableixen els articles 28 i 32 de la Constitució, reguli i garanteixi

de manera global la lliure competència, i permeti prevenir i sancionar possibles abusos en el marc de l'economia de mercat.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Passem ara a la quarta Proposta de resolució.

Ha estat registrada amb el número 531 i presentada pel Grup Parlamentari Demòcrata.

Intervé per presentar la Proposta de resolució la Sra. Sofia Garrallà.

La Sra. Sofia Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

La rapidesa de la Justícia a l'hora d'aplicar la Llei i executar allò jutjat és un dels pilars fonamentals de l'estat de dret. Una justícia lenta pot arribar acabant sent una justícia injusta.

Amb el procés d'obertura i de diversificació de l'economia, unit al desplegament del nou marc tributari el poder judicial veurà incrementades les seves necessitats de recursos. En aquest nou escenari la necessitat d'una justícia àgil i eficaç serà cada cop més imperiosa.

Hem de ser capaços de garantir una justícia més àgil i eficaç tant als inversors estrangers com als ciutadans i empreses que ja conformen el teixit social i productiu del nostre país. Una via indispensable per garantir un bon funcionament de la justícia és dotar-la de més recursos que li permetin avançar en la implementació de la modernització tecnològica amb la introducció de l'expedient electrònic judicial o la gestió centralitzada de la informació.

Per tot l'esmentat, i en base al que disposa l'article 133 del Reglament del Consell General, el Grup Parlamentari Demòcrata proposa l'adopció per part del Consell General de la següent Proposta de resolució:

Vista la voluntat del Govern d'introduir millores i reformes organitzatives al si del poder judicial; vistes les converses que el Govern manté amb el Consell Superior de la Justícia per aquesta qüestió s'encomana al Govern que faci les previsions pressupostàries necessàries per implementar un pla de xoc que permeti a la Justícia dotar-se de més recursos. Més enllà de totes les mesures concretes que es puguin assolir amb un augment de recursos les previsions pressupostàries esmentades s'han de poder traduir en un augment de l'agilitat, l'eficàcia i l'eficiència del funcionament del poder judicial.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Passem ara a la cinquena Proposta de resolució.

Ha estat registrada amb el número 534 i ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata.

Intervé per exposar la Proposta de resolució el Sr. David Rios.

El Sr. David Rios:

Gràcies Sr. síndic.

La seguretat ciutadana del nostre país ha estat fins a la data d'avui exemplar. És també un dels nostres grans avantatges competitius en el marc que tenim de l'obertura de la nostra economia. És un valor al qual no volem ni podem renunciar.

Per al Grup Parlamentari Socialdemòcrata les partides pressupostàries per mantenir els nivells de seguretat ciutadana no són una despesa sinó una inversió. Estem obligats a fer el necessari per a què la nostra societat pugui gaudir de la seguretat que ha gaudit fins a la data d'avui.

Vist que durant l'any 2011 s'han jubilat tretze efectius de Policia; vist que durant l'any 2012 estan en disposició de jubilar-se setanta-tres efectius del Cos de Policia, xifra que anirà augmentant any rere any; atès que les estadístiques demostren que en èpoques de crisi poden augmentar les activitats delictives i la inseguretat ciutadana; atès l'exposat, el Consell General en la sessió de debat d'orientació política del Govern del juny del 2012 acorda:

Encomanar al Govern que cobris totes les vacants del Cos de Policia que han abandonat o abandonin el Cos en concepte de jubilació per tal de mantenir una dimensió del Cos de Policia que permeti conservar i millorar els excel·lents nivells de seguretat ciutadana de la qual el Principat d'Andorra ha gaudit fins a la data d'avui.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Passem a la darrera de les propostes de resolució, la sisena.

Ha estat registrada amb el número 535 i presentada pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata.

Intervé per exposar la Proposta de resolució la Sra. Rosa Gili.

La Sra. Rosa Gili:

Gràcies Sr. síndic.

Atès que actualment hi ha més de mil persones desocupades declarades al Servei d'Ocupació; ateses

les declaracions dels representants del sector de la construcció que pronostiquen la possible pèrdua d'entre mil i mil cinc-cents llocs de treball en un termini de temps molt curt; ateses les xifres del Servei d'Estadística de Govern que no paren de posar de relleu dia rere dia la tendència anyal a la baixa del nombre total d'assalariats en pràcticament tots els sectors productius; vista la millora, certa, però temporal i vista la millora, certa, però temporal i precària que suposa per a les persones aturades la possibilitat d'acollir-se al Programa de treball temporal instaurat per Govern a través del decret del 22 de febrer del 2012, que consisteix a donar un servei en benefici de la col·lectivitat dels treballadors desocupats inscrits al Servei d'Ocupació.

Vist que el Grup Parlamentari Socialdemòcrata considera indispensable la necessitat d'actuar de manera àgil i immediata per lluitar contra l'augment de les persones en situació d'atur.

Atesa la preocupació del Grup Parlamentari Socialdemòcrata referent a la pèrdua constant de llocs de treball al nostre país, inquietud compartida per Govern segons les paraules del mateix cap de Govern, expressades ahir en aquesta Cambra durant la primera part del debat d'orientació política.

Aquesta preocupació obliga, en conseqüència, que totes les institucions prenguin les mesures necessàries per millorar aquesta tendència.

Atès l'exposat, el Consell General, en la sessió de debat d'orientació política del Govern de juny de 2012.

Acorda:

Encomanar al Govern:

- a) que prengui mesures necessàries i urgents per dotar el Servei d'Ocupació d'un espai adequat i dimensionat a la realitat de les necessitats del país, així com del personal i pressupost necessari, a fi de donar un servei òptim i permetre una bona reorientació de les persones aturades.
- b) que implementi per tot el dia 1 de juliol del 2012 una agilització dels tràmits, simplificant els formularis que es demanen tant als empresaris com a les persones desocupades interessades en beneficiar-se de l'ajuda del Servei d'Ocupació.
- c) que el servei d'ocupació trameti a les empreses que ho sol·licitin el currículum de totes aquelles persones aturades que així ho autoritzin.
- d) que en un termini no superior a seixanta dies millori la gestió de les dades, especialment el programari que efectua l'aparellament entre ofertes i demandes utilitzant de manera més aprofundida les noves tecnologies així com afavorint una major utilització de les xarxes socials per promocionar i publicar ofertes i demandes de llocs de treball.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

Bé, acabada en aquest moment la presentació de les diferents propostes de resolució i per tal que els grups parlamentaris disposin del temps necessari per a valorar-les i si escau per consensuar-les, se suspèn la sessió per una durada d'una hora aproximadament abans de sotmetre aquestes propostes a votació.

Se suspèn la sessió

(Són les 16.53h)

Es reprèn la sessió.

(Són les 18.05h)

Demana en primer lloc als grups parlamentaris que ho desitgin que vulguin indicar la seva posició respecte a les propostes de resolució presentades per l'altre grup.

Pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata?

Sr. Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Puc dir que hem arribat a un acord transaccional amb totes les propostes amb el president del Grup Parlamentari Demòcrata -que suposo que ho confirmarà-, i per tant, pel que fa a les que hem presentat nosaltres quan ens correspongui per torn ja llegiríem el text tal i com ha quedat com suposo que faran els consellers del Grup Parlamentari Demòcrata.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Pel Grup Parlamentari Demòcrata?

EL Sr. Ladislau Baró:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Confirmo el plantejament que acaba d'exposar i l'acord que hem assolit els dos presidents dels grups parlamentaris, expressat pel Sr. Jaume Bartumeu.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Bé, a continuació i segons l'ordre de presentació de les propostes de resolució, demanaria primerament als defensors de les propostes que indiquin quin és el text que se sotmet finalment a votació i posteriorment procediríem a la seva votació o en aquest cas, les donaríem per aprovades per

assentiment. Però caldria, precisar quin ha estat el text resultat de la transacció.

Començaríem, doncs per la primera de les propostes de resolució, segons l'ordre que hem establert amb anterioritat.

Bé, només comentar abans, si se'm permet, que aquesta Proposta de resolució ha estat transaccionada pels dos grups parlamentaris i el text resultant d'aquesta transacció queda tal com segueix.

La Sra. Roser Bastida:

Gràcies Sr. síndic.

Proposta de resolució:

S'encomana al Govern d'estudiar la possibilitat de formar part de l'estudi PISA, programa que avalua les competències en les àrees instrumentals dels estudiants a nivell internacional.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Bé si no hi ha objeccions, doncs, proposo l'aprovació per assentiment d'aquesta Proposta.

Passem a la següent Proposta de resolució, la registrada amb el número 529.

Aquesta també ha estat transaccionada.

Si li vol donar lectura, Sra. Meritxell Mateu.

La Sra. Meritxell Mateu:

Gràcies Sr. síndic.

S'encomana al Govern que treballi perquè acords internacionals com el "Conveni entre el Principat d'Andorra, el Regne d'Espanya i la República francesa relatiu a l'entrada, la circulació, el sojorn i l'establiment dels seus nacionals", en vigor des de l'any 2003 o el "Conveni entre el Principat d'Andorra i la República Portuguesa relatiu a l'entrada, la circulació, el sojorn i l'establiment dels seus nacionals" en vigor des del 2008, es facin extensius a la resta de països europeus, en la mateixa línia que els països de l'Espai Econòmic Europeu amb els països de la Unió Europea.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Proposo, doncs, també si no hi ha objeccions, l'aprovació per assentiment de la Proposta.

Passem a la tercera de les propostes, la registrada amb el número 530. També ha estat transaccionada pels grups parlamentaris i donarà lectura al text tal com ha quedat, la Sra. Olga Gelabert.

La Sra. Olga Gelabert:

Gràcies Sr. síndic.

Proposta de Resolució:

S'encomana al Govern que, abans de què finalitzi l'any 2012, entri a tràmit parlamentari un Projecte de llei que, d'acord amb el que estableixen els articles 28, 32 i 35 de la Constitució, reguli i garanteixi de manera global la lliure competència, i permeti prevenir i sancionar possibles abusos en el marc de l'economia de mercat.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Bé, si no hi ha, doncs, objeccions també es proposa d'aprovar per assentiment aquesta Proposta.

Passem a la quarta de les propostes, la registrada amb el número 531. També ha estat transaccionada pels grups parlamentaris.

El text resultant d'aquesta transacció el llegirà la Sra. Sofia Garrallà.

La Sra. Sofia Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

S'encomana al Govern que faci les previsions pressupostaries necessàries per dotar a la Justícia de més recursos.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Doncs, també a la vista de les intervencions i si no hi ha objeccions, es proposa l'aprovació per assentiment de la Proposta.

La cinquena de les propostes presentades és la registrada amb el número 534. També ha estat transaccionada pels dos grups parlamentaris i del text resultant d'aquesta transacció en donarà lectura el conseller Davis Rios.

El Sr. David Rios:

Gràcies Sr. síndic.

El Consell General en la sessió de debat d'orientació política del Govern de juny de 2012,

Acorda:

Encomanar al Govern que prengui les disposicions necessàries pel tal que segons les necessitats i, d'acord amb la nova estructuració del servei pugui cobrir del vacances del Cos de Policia... perdó, les vacants del Cos de Policia que han abandonat o abandonin el Cos en concepte de jubilació per tal de mantenir una dimensió del Cos de Policia que permeti conservar i millorar els excel·lents nivells de seguretat ciutadana de la qual el Principat d'Andorra ha gaudit fins a data d'avui.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Doncs, també proposo l'aprovació per assentiment de la Proposta si no hi ha objeccions.

I passem a la sisena Proposta. La sisena Proposta és la registrada amb el número 535.

És una Proposta de resolució que també ha estat transaccionada pels dos grups parlamentaris, i del text resultant d'aquesta transacció en donarà lectura la consellera Sra. Rosa Gili.

La Sra. Rosa Gili:

Gràcies Sr. síndic.

El Consell General en la sessió de debat d'orientació política del Govern del 8 de juny de 2012 acorda: encomanar el Govern

a) Que prengui mesures necessàries i urgents per dotar el Servei d'Ocupació d'un espai adequat i dimensionat a la realitat de les necessitats del país, així com del personal i pressupost necessari a fi de donar un servei òptim i permetre una bona reorientació de les persones aturades.

b) Que doni continuïtat a l'agilització dels tràmits, simplificant els formularis que es demanen tant als empresaris com a les persones desocupades interessades en beneficiar-se de l'ajuda del Servei d'Ocupació.

c) Que el Servei d'Ocupació trameti a les empreses que ho sol·licitin el currículum de totes aquelles persones aturades que així ho autoritzin.

d) Que millori la gestió de les dades especialment el programari que efectua l'aparellament entre ofertes i demandes utilitzant de manera més aprofundida les noves tecnologies, així com afavorint una major utilització de les xarxes socials per promocionar i publicar ofertes i demandes de llocs de treball.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Bé, també a la vista de les intervencions i si no hi ha objeccions, proposo l'aprovació per assentiment d'aquesta sisena i darrera Proposta.

Bé, no havent-hi més temes a tractar, i havent esgotat tots els punts d'aquest debat d'orientació política, s'aixeca la sessió.

(Són les 18.25h)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 1,20 €
Subscripcions: Tel. 877877